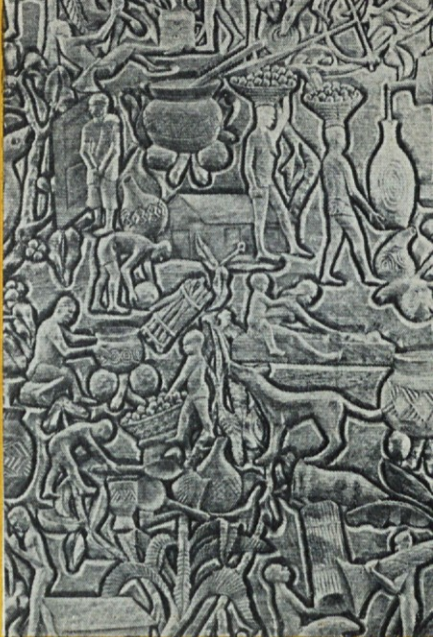
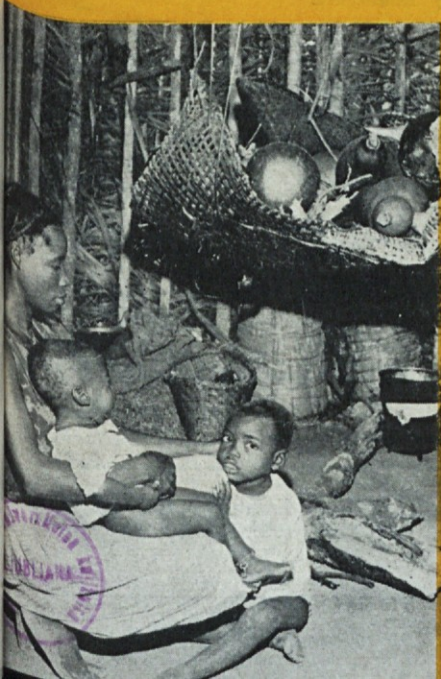

**K
a
t
o
l
i
š
k
i**

misiones

catolicas

**m
i
s
i
j
o
n
i**

12
1976

EL APOSTOLADO CONSTRUYE LA IGLESIA

Catequesis del Papa en la audiencia general del miércoles,
25 de agosto

¡Hermanos e hijos!

Escuchad: en audiencias anteriores se lo hemos anunciado ya a nuestros visitantes y ahora os lo repetimos a vosotros: ha llegado el tiempo en que todos los que tienen la fortuna y la responsabilidad de llamarse cristianos-católicos, deben sentirse comprometidos a "construir la Iglesia"; es éste, en primer lugar, el plan mesiánico de Cristo Salvador (cf. Mt 16, 18); en segundo lugar, El ha asociado a la ejecución de este histórico y universal plan la obra, la mano de obra, podríamos decir, de los Apóstoles y de sus discípulos; en tercer lugar, hay que preservar de la ruina, que amenaza por la evolución histórica y por la irreligiosidad de los tiempos nuevos, el edificio construido ya en dos mil años de historia de la Iglesia aun viviente; y, en cuarto lugar, hay que tener la conciencia de la Iglesia misma, confirmada y estimulada por el reciente Concilio, que ha despertado en ella, tanto en la jerarquía de sus Pastores y promotores, cuanto en los espíritus de sus hijos e hijas más generosos y abiertos a la voz del Espíritu, el sentido del mandato originario: "Id, pues; enseñad a todas las gentes" (Mt 28, 19), con un acento gozoso e imperativo, como nunca quizá hasta hoy se había dado.

Necesidad de una conciencia apostólica y misionera

¿No os habéis dado cuenta cómo se ha hecho actual y general en la Iglesia la palabra **apostolado** referida no sólo a sus Pastores, sino extendida también a cuantos deben y pueden colaborar con ellos?, ¿y con esta palabra, esa otra, hoy tan exigente de testimonio? ¿No habéis notado también qué acento tan específico y vigoroso ha asumido el término "misionero"? En la mente de los Pastores y también de los hijos todos de la Iglesia resuena la última palabra pronunciada por Cristo durante la vida terrena: "seréis mis testigos... hasta el extremo de la tierra" (Act 1, 8). La salvación, traída por Cristo, no se realiza por sí sola, sino que exige la mediación de un doble ministerio: el indispensable del sacerdocio ministerial y el del sacerdocio común, el de los fieles-fieles, coordinado a la integración del primero; de esta forma todo el cuerpo visible de la Iglesia está comprometido en la transmisión y en la vida de los dones salvíficos de verdad y de gracia merecidos por el Verbo encarnado, y difundidos por el Espíritu (cf. **Lumen gentium**, 10).

(Sledi.)

K slikam naslovne strani: Slonovo kost (okle) vozijo v Zambiji do najbližjega pristanišča, da nalože tovor za Hongkong. – Afriški relief. – Spodaj: Črna mamica in indijski plesalec iz Kerale.

LUČI SE PRIŽIGAJO

Ponovno je papež Pavel VI. zaprosil: pomagajte graditi Cerkev! Ta beseda nam mora biti sveta, če jemljemo svoje krščanstvo zares. Posebno, danes, ko je tudi med nami katoličani bilo toliko odpadov, iskanja laagodnejših poti in končno še taki dogodki, kot je bivši škof Lafebvre.

Božič je pred nami. Kristus je prišel na svet, da ga odreši in mu da novo podobo. To je razlog, da biva Cerkev, to je razlog apostolskega dela, to je razlog misijonskega poslanstva. Saj mora biti pričujoč po vsem svetu med vsemi narodi on, ki je Luč sveta.

Ob vseh negativnih pojavih na svetu ravno o božiču moramo biti spet optimisti. Po delovanju Svetega Duha je „Beseda meso postala“. Duh božji je zavel nad zemljo. Isti Duh božji veje tudi danes. Zato nastajajo javno in skrito večje ali manjše skupine, ki se predajajo navdinom Svetega Duha in žele v sebi upodobiti Kristusa. Ti posamezniki in te skupine so znanilci nove pomladi.

Prav tako je rekel kardinal Suennes, véliki pobornik binškošnih gibanj. „Začetek pomladi“ pomenijo ta gibanja. Ne le binškošna, katerakoli gibanja, ki žele pomagati Cerkvi, da se prenovi.

Današnji človek ni zmožen samo poslušati, pa naj bo evangelij še tako lep. Moderni človek je postal že nezaupen do vseh ideologij in programov. Izpričati jih morajo ljudje z življenjem. Krščanstvo pa niti ni ideologija, ampak življenje s Kristusom in v Kristusu. Zato je toliko bolj učinkovita le ena pridiga: pridiga življenja.

Na zadnjem kanadskem binškošnem gibanju je torontski nadškof Pocock ob sklepu skoraj tridnevne molitve in hvalnic ravno to poudaril: vi ste v službi Cerkve.

Ni mogoče naštetati vseh teh pojavov: binškoštariji, ognjiščarji, kursijisti, vsem je lastno eno: vzeti krščanstvo zares, pričati z življenjem, pomagati Cerkvi, da se v krščanskih deželah utrdi in začne preoblikovati moderno človeško družbo. Istočasno pa se mora presaditi v vse narode. Kako razveseljivo je, da se ji dajo na razpolago ravno mladi ljudje, polni apostolskega ognja, ki so pripravljene iti preko osebnih skrbi in dela za vsakodnevno osebno življenje. Gredo v službo bližnjemu, v katerem iščejo Kristusa, in v službo Cerkvi, nad katero se ne spodtikajo, je ne kritizirajo, kot je bil to pojav še pred desetimi leti, ampak jo ljubijo in ji pomagajo zgraditi močno božje občestvo, ki bo možno razdrapanemu svetu z življenjem in krvjo dokazati, da živi Véliki Bog, ki se imenuje Ljubezen. Da je v tem iskanju veliko še nejasnega in nerešenega, naj nas ne moti. Ta iskrena volja: služiti Cerkvi, bo vodila preko ovir in pomislekov.

Prav letošnji božič moramo biti optimisti, kajti luči se prižigajo na vseh koncih sveta.

FS

NAŠ ODNOS DO MISIJONOV

Govor predsednika centralnega slovenskega društva v Argentini „Zedinjene Slovenije“, **Marijana Lobode** pri skupni misijonski proslavi na misijonsko nedeljo 1976.

Slovenska katoliška skupnost v Buenos Airesu praznuje danes Svetovno misijonsko nedeljo 1976. Kot del božjega ljudstva smo se odzvali pozivu sv. Cerkve, ki nas na današnji dan še posebno spomni na našo misijonsko dolžnost. Kdo, zakaj in kako smo se odzvali? Vedno isti obrazi, vedno približno enaka ali celo malo manjša udeležba, vedno več starejših, vedno manj mladih. Nekateri, ki se temu skoraj ne morejo izogniti, po tradiciji, iz prijateljstva, sorodstva. Ena prireditelj več, v množici tolikih. Je to barometer naše vere? Čudna vprašanja! Kdo bi utegnil še celo zameriti. Pa vendar, vprašanja zato vseeno vstajajo in verjetno ne tako brez osnove.

Kakšno mesto ima med nami Svetovna misijonska nedelja? Kaj nam pomeni? Pojdimo vsak vase – in pomislimo! Saj navsezadnje je prav, da vsaj enkrat na leto pomislimo, kakšen je naš odnos do misijonov. Sicer je nevarno, da nas ena prihodnjih misijonskih nedelj ne bo zganila več.

Smo katoličani, sinovi svete katoliške Cerkve, del božjega ljudstva, slovenskega božjega ljudstva; kot taki smo danes tukaj. Pa nas moti, da je toliko drugih, dobrih članov naše iste verske skupnosti, danes odsotnih, pa ne samo danes. Tudi sicer imajo čisto poseben odnos do misijonstva. Po navadi pravijo, da to ni zanje, da se jih ne tiče. Pa so sicer vzorni verniki, za vero in Cerkev so pripravljene veliko žrtvovati, a če jih spomite na misijonstvo, se ne zganejo, če ne še kaj hujšega. To moti! Je misijonsko delo le hobby nekaterih? Ali nismo kot posamezniki, kot skupnost, kot narod na nek način vsi poklicani? Ali je dovolj, da to za nas vse opravi le nekaj sto posebno gorečih in zavzetih? In tisti, ki grede celo v misijone, ko je toliko dela in potreb med nami? In toliko tisočev dolarjev, ki se zberejo med nami in pošljejo tja nekam v Afriko in Azijo? Je vse to prav in pametno, ali ne? Vprašanja, vprašanja, včasih javna, včasih prikrita. Kje je pravi odgovor nanja? Kaj pravi Cerkev o tem?

Imamo posebno milost, da živimo v dobi, ki jo oblikuje II. Vatikanski cerkveni zbor. Kot o tolikih vprašanjih naše katoliške vere in življenja po njej, je koncil podal jasne misli tudi o misijonskem delu. Poglejmo! Med drugim pravi v Odloku o misijonski dejavnosti Cerkve, „da je vsa Cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva“. Jasen nauk, pa ga nekateri vseeno drugače razumejo. Kolikokrat smo že slišali: „Misijone imamo tudi med nami.“ Kaj pravi koncil, kaj misli pod „misijonstvom“? „Posebno delovanje,

Sveti oče Pavel VI. z novimi kardinali, med katerimi jih je tudi nekaj iz misijonskih dežel.

s katerim od Cerkve poslani glasniki evangelija gredo po vsem svetu in opravljajo nalogo, da oznanjajo evangelij in zasajajo samo Cerkev med narode in skupnosti, ki še ne verujejo v Kristusa, po navadi imenujemo „misijone“; to delovanje se uresničuje z misijonsko dejavnostjo; izvršuje se pa ponavadi na določenih ozemljih, priznanih od svetega sedeža. Posebni namen te misijonske dejavnosti je oznanjevanje in zasajanje Cerkve med narodi in skupnostmi, med katerimi še ni ukoreninjena.“ Torej ne med nami, tudi ne med že krščanskimi narodi. Čeprav je tu in tam vedno bilo in bo mnogo ljudi, ki ne verujejo v Kristusa. A Cerkev je med nami in med njimi že vsajena, njen nauk je prepojil našo kulturo, naše običaje. Zato pazimo, da ohranimo pravo besedo in pravi pojem! Lepo je to razložil č. g. Sodja v enem svojih bogatih uvodnih člankov v „Katoliških misijonih“, ko pravi: „Če mečemo v koš pariški misijon, rimski misijon in afriški misijon, smo besedi vzeli pristen pomen. Če skušamo izenačiti problematiko prenavljanja krščanskega življenja v Evropi ali Ameriki s problematiko v nekrščanskih deželah, zameglimo pojme. Če skušamo rešiti razliko z govorjenjem o zemljepisni oddaljenosti, more nastati še večja zmeda. Saj gre vendarle za problem kultur in narodov, ki se jih krščanstvo ni dotaknilo, kaj šele pognalo v njih korenine. In tam je misijon v pravem pomenu besede, kjer je treba opraviti prvo nalogo Cerkve, udejestviti

njeno obstoj med tistim narodom. Ko je ta zakoreninjenost dosežena, bo stvar mlade Cerkve slična katerikoli cerkveni pokrajini v Evropi in Ameriki. Do tedaj pa je vsako izenačevanje nestvarno in v škodo pojmu.“

In ko smo ugotovili, kaj je prav za prav misijonsko delo, nam samo po sebi pride vprašanje: „In naš odnos do misijonov?“ Spet nam II. Vatikanski koncil spregovori jasno besedo, ko nas poziva in „vabi, da bi se živo zavedli lastne odgovornosti pri širjenju evangelija in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani.“ Še več, konkretno nam pokaže, kaj je naša dolžnost, ko nam naroča, „da naj laiki sodelujejo pri evangelizaciji tako, da budijo misijonske poklice v lastni družini, v katoliških društvih, v šolah in dajejo podporo vsake vrste za to, da bi se dar vere, ki so ga zastonj prejeli, mogel posredovati drugim.“ In naravnost trdo nas prime sv. Oče Pavel VI. v svoji poslanici za misijonsko nedeljo 1968, ko pravi: „Kdor se ob misijonskem delu svete Cerkve raztreša ali ostaja brezbrizen, mora dvomiti o lastni zvestobi Kristusu in svojemu krstu. Misijoni so naši, so vsakogar izmed nas, vsake srenje vernikov, daljni so v prostoru, pa se morajo v srcu čutiti bližnji!“

To je torej nauk Cerkve o misijonih in o našem odnosu do njih. Bolj jasnih besed ni mogoče pričakovati. Tu ni izbire: Smo kristjani ali nismo. Smo, če se zavedamo osnovne dolžnosti božjega ljudstva, ki je evangelizacija sveta, misijonsko delo. Nismo, če smo do misijonskega dela brezbrizni. Če nam vera ni le skupek folklornih navad in socialnih pravil, je prav gotovo na mestu resno in temeljito spraševanje vesti o misijonskem čutenju tako posameznikov kot celote naše verske skupnosti. Kje smo, kako je z nami? Smo ali nismo? Ali ni na mestu vtis, da smo preveč zagledani vase in dostikrat ne vidimo preko ozkih mej naše skupnosti? Ali nam skrb za lastni obstoj ni preveč zožila obzorja? Ali nas ni prevzela nekaka duhovna skopost in sebičnost, da sami sebe opravičujemo in zapiramo oči in ušesa, namesto da bi sprejeli vsak svoj delež tudi pri misijonskem delu med pogani? Ali ni ta duhovna skopost tako globoko prodrla v naše mišljenje, da mnogi vzorni in za vse dobro vneti posamezniki in tudi ustanove med nami enostavno ignorirajo misijonsko dolžnost božjega ljudstva? Ta sebičnost nas je tako prevzela, da nam celo pride na misel, da je delo za misijone in pomoč misijonarjem nekaj izgubljenega, v škodo naši skupnosti, našemu narodu! Ali ni to mišljenje daleč od pravega katoliškega mišljenja, ki nam ga ponovno in tako jasno podaja Cerkev posebno na zadnjem vatikanskem koncilu!? Iskreno moramo vsi skupaj prositi Gospoda, kot slepec, omenjen v evangeliju današnje nedelje, ko je prosil Jezusa: „Rabuni, da spregledam!“ Da, spregledati moramo! Ker ni mogoče misliti, da bi slovenski katoličani, ki smo doprinesli toliko dokazov zvestobe Cerkvi, ignorirali tako važno komponento katoliške vere, kot je misijonska dolžnost. Kot skupnost in posamezniki moramo v vsej polnosti sprejeti našo odgovornost pri širjenju evangelija med pogani. In v tem obnovljenem duhu pristnega krščan-

stva, „se bodo same od sebe Bogu darovale molitve in spokorna dela, da bi s svojo milostjo dal rodovitnost misijonskemu delu, zbudjali se bodo misijonski poklici, pritekala bodo za misijone potrebna sredstva.“ In bodimo prepričani, šele ko bomo velikodušno sprejeli vsak svoj delež pri misijonskem delu med pogani, se bodo vzbudili duhovniški poklici tudi za delo med nami, se bodo odprla srca in roke tudi za naše skupne potrebe, bo dovolj idealnih delavcev tudi za ohranitev naše skupnosti. Vse to bo rastlo in se množilo iz naše duhovne širine in radodarnosti, kakor nas sedaj naša skopost in sebičnost mori na vse področjih. Mar ni imel prav Baraga ko je dejal: „Kar drugim daš, boš sam imel.“ Kristus pa nam pravi: „Dajte in vam bodo dali; dobro, natlačeno, zvrhano mero vam bodo stresli v naročje.“

Naj teh nekaj misli ob današnji svetovni misijonski nedelji pobudi med nami resno razmišljanje, kako odpraviti iz naše srede vsak videz duhovne sebičnosti in skoposti in kako naj namesto tega zavlada vseobsegajoča ljubezen in obširna, katolicizmu lastna obzorja.

Izjedene roke gobavca na Madagaskarju. Kakor da bi prosile naše ljubezni . . .

OB MAOCETUNGOVI SMRTI

PREMIŠLJEVANJE KITAJSKEGA MISIJONARJA ANDREJA
MAJCENA SDB, Hongkong

Zdaj, boste rekli, imaš lep čas, da sediš pri pisalnem stroju. Hvala Bogu, ne gre mi preveč slabo. Dvakrat na dan obvezno v cerkev, kakršenkoli pa za nameček, in štirikrat v obednico, kjer se odraža tudi točnost in zmernost superkapitalističnega Hongkonga. Poleg tega pa še malo radia in televizije, ki je izvrstna in te dni tudi zanimiva.

Film o Maocetungu

Maocetung je umrl, se je raznesla novica. Z g. M. sva takoj odprla TV, da zveza kaj podrobnosti. Pa ni bilo nič z novicami. Kazali so le že dolgo pripravljeni film iz Maocetungovega življenja, ki so ga menda izdelali Francozi. Nekatere stvari so me kar zanimale, kajti rdeča revolucija se je začela v pokrajini Kvantung, kjer sta tedaj vedrila in oblačila Maocetung in Čangkajšek. Glavno pozorišče, na katerem se odigravajo najvažnejši filmski prizori, se nahaja prav na ozemlju našega salezijanskega misijona, ki ga je vodil škof Versiglia. Tam je več let deloval tudi g. Kerec. Škof Versiglia in njegov spremljevalec na misijonskih potih, duhovnik Caravario, sta padla kot žrtvi protiverškega fanatizma, ko sta branila skupino kitajskih krščanskih deklet pred nasiljem piratov. (Danes sta oba na tem, da bosta v doglednem času kot mučenca razglašena za blažena.) Če se prav spominjam, je g. Kerec v tistih letih (okoli 1930) mnogo pisal o piratih ali razbojnikih, kot jih je imenoval. Za temi razbojniki se je že takrat skrivala komunistična gverila.

V Kvantungu je bila pozneje poražena Maocetungova vojska in se je začela pomikati proti Tibetu. Ustavila se je blizu Kunminga. Takrat smo govorili o Kunmingčanu Čute-ju, ki je bilo drugo ime za Maocetunga. Gotovo imate pisma, v katerih vam je g. Kerec, okrog leta 1935, o tem pripovedoval.

V filmu sem zasledoval Maocetungovo vojsko, kako se je umikala na ozemlje čaotunškega misijona g. Kereca. Marširali so po cesti, ki jo je tudi msgr. Kerec večkrat prehodil ali prejezdil. Razen s pravimi pirati se je tamkaj srečaval tudi z Maocetungovimi oddelki, ki so tam ostali, medtem ko je glavnina nadaljevala svoj „dolgi marš“ proti severu. Le-ti so vedno močnejše in močnejše posegali v socialno življenje Junana, dokler niso pokrajine povsem zasedli in nad njo zagospodovali, gospoda Kereca pa lepo „odstranili“. Maocetung je takrat baje živel v Tibetu, kakor pripoveduje film, in se je lepo razumel z misijonarji.

To je nekaj ozadja iz filma, ki sem ga gledal na dan Maocetungove smrti.

Že za življenja so Maocetunga (njegov kip vozijo v sprevodu) slavili.

Po Maocetungovi smrti so časopisi veliko pisarili, a pravih novic je bilo more malo. Par dni pozneje smo obhajali praznik žalostne Matere božje (15. sept.) in hkrati 25. obletnico, kar sem zapustil Maocetungovo kraljestvo (1951). Na ta dan so časopisi pisali o Maocetungu kot o največjem učitelju in voditelju, o največjem leninistu in stalinistu, o največjem možu naše dobe in kitajske dežele.

Ko sem pred 25 leti spet stopil na hongkoška tla, me je provincial Braga tolažil: „Vem, da je vaše srce v Kunmingu med Kitajci. Zaupajmo Kitajcem, saj niso taki kot Rusi, kot Stalin, po naravi so bolj človeški in humani.“ Zares sem zaupal na kitajske sobrate, na duhovnike in ustanove, ki sem jih pustil, ali bolje, smo jih pustili mi evropski misijonarji. Zaupal sem na moje krščence, da bodo vzdržali in jim bo krščanstvo vsaj nekoliko koristilo za življenje.

Kaj je Maocetung, ta véliki mož, naredil v teh 25 letih, kar sem zapustil kitajsko Cerkev in njene kristjane? Vsi Kitajci govore en sam občevalni jezik, mandarinski; vsi so enako ubogi; vsi morajo delati, kakor partija ukazuje; vsi morajo biti brezpogojno pokorni (in to Kitajci, ki so največji individualisti, kjer vsak po svoje pesmi poje), itd. itd. Pod temi pogoji živi, ali pa umr! Ta véliki mož – kdo bi si bil mislil? – je v 25 letih zatrl katoliško vero (leta 1946 je bilo na Kitajskem 20 nadškofij, 78 škofij, 37 apostolskih prefektur; 5.205 misijonarjev in domačih duhovnikov; 6.456 redovnikov, od teh 4.299 domačinov; 1.212 bogoslovcev, 4.143 gojencev v malih semeniščih; nešteto cerkva in redovnih hiš...). Ta „véliki mož“ je v tem kratkem času pospravil katoliko Cerkev, Konfucijevo kulturo in vse, kar diši po veri. Danes ni niti sledu več po vsem tem. Menca si roke in govori o novi etiki, o novi religiji brez Boga in proti Bogu. Kdo ve, koliko milijonov ljudi je poslal na drugi svet, da je zavladal nad ostalimi!?

Uničil je tudi salezijansko kitajsko provinco, naše krasne ustanove s tisoči gojenci, na severu in na jugu. Pod rdečim bičem sta padla ne samo Versiglia in Caravario, ampak tudi precej drugih. Posebej naj omenim mojega gojenca Barnaba Lija, prvega duhovnika iz rodu Mjaooca, ki je umrl v ječi nekje nad šangajem; in Simona Ljanga, ki bo stal na sodni dan z razbitimi zobmi in do krvi razbičan pri don Bosku v nebeški gloriiji. Ne vem, kako sta prestala ječo g. Wan in g. šen...

Disciplina, disciplina, disciplina

V soboto, 18 septembra, na dan Maocetungovega pogreba, sva z g. M. zopet sedela pred televizorjem in gledala izredno oddajo naravnost iz Pekinga po telestarju. Bile so krasne barvne slike. Zares nekaj, kar bi si človek težko predstavljal. Ogromna masa, nad en milijon Kitajcev, je bila krasno razvrščena po raznih odsekih in v vsakem odseku vsi v enakih uniformah. Zgoraj na tribuni so ponosno stali voditelji Maocetungovega ascetizma, dediči njegove veličine kot organizatorja, učitelja in voditelja proletarijata. Zares velik je bil ta

mož, ki je tako ali tako zdiscipliniral tako ogromno maso, ne samo v Pekingu, ampak tudi v provincah (videl sem na primer disciplinirano postrojeno množico v Kantonu ne daleč od Hongkonga). Tu me je g. M. šegavo podregal:

„To vam je disciplina! Niti vi kot magister niste znali svojih novincev pripraviti, da bi se vsaj v cerkvi tako disciplinirano obnašali! Le pogledjte jih: vse oči in glave so povešene, vsak se drži svojega mesta, nobeden se ne premika, nobeden nima v ustih cigarete, nobeden se niti ne popraska, kvečjemu si ta ali oni obriše kako solzo. Vidite tistele tam, kako so zmučeni, pa stojte tam skoraj nepremično kakor soldatje pred božjim grobom. Vsi imajo ostrižene lase, enako ukrojeno obleko...“

Videl sem enega, ki je omedlel in padel. Vojak pred njim se je malo obrnil, da bi videl, kaj se neki dogaja, pa je takoj zavzel prejšnjo nepremično drža, kakor vsi njegovi tovariši na desni in na levi.

„Res paša za oči!“ nadaljuje g. M. „A kaj je za to železno disciplino, pa ni mogoče videti. Naši evropski komunisti bi tega ne prenesli. Ali niso to pravi pravcati sužnji, ki nam jih kaže ta krasni televizijski prenos?!“

Še je dostavil: „Kaj mislite, kaj tile mrki obrazi povedo na zunaj in kaj njihovo srce govori na znotraj? Gotovo je, da take prireditve elektrizirajo ljudi, a gotovo ne vseh.“

Na TV sem videl tudi hongkoške komuniste, ki so uslužbeni na tukajšnji komunistični banki. Marsikatera gospodična si je brisala solze za Maocetungom. Saj, véliki govori in veličastne ceremonije vplivajo na množico. Izredna moč tega vélikega moža, kot je bil Maocetung, se je pokazala tudi ob njegovi pogrebni slovesnosti...

Pravih novic pa še sedaj ni. Vélika kitajska vrata so se zopet skoraj neprodorno zaprla pred Maocetungovo deželo. Ondotni samodržci imajo evropske komuniste za revizioniste, s katerimi ni imeti stikov.

Don Bosko in Maocetung

Z g. M. sva še kramljala.

„Veste – sem mu dejal – ko sem bil še v Kunmingu, mi je neki komunistični polit-komisar rekel, da ima rad don Boska in njegovo načelo: Delo, zmernost in ‘austerity’. Nima pa rad mnogih salezijancev, ker ne živijo po tem načelu. To je tudi Maocetungovo geslo in metoda, je še dodal. Vidite, Maocetung uči Kitajce delati in proizvajati; zna jih organizirati, modernizirati vsako najmanjše delo; vodi ogromne mase ljudi, uči jih, kako naj skromno, ubožno in trdo živijo...“

Vse to je res. Razlika je samo v tem, da je don Bosko zasidral svoja življenjska načela na zgled iz Nazareta; ali da z drugo besedo povem na kratko in učeno: na kristocentrični humanizem svobodnega človeka, ki zida božje kraljestvo na zemlji. Maocetung pa je vse po-

stavil na brezbožni komunistični humanizem, ki gradi izključno zemeljsko kraljestvo; Kitajce je zaslužnil z omamljivim naukom svoje rdeče knjige, ki je postala evangelij kitajskim komunistom.

Naj bo dovolj. Lahko bi premišljali brez konca. Zvonec me kliče k duhovnim dnevnicam; in potem bo večerja...

Naše in njihove butice, naš in njihov način življenja, naša in njihova življenjska zamisel... to sta dva različna tečaja, dva povsem različna svetova. Kdo ju bo združil in vzporedil? Mednarodne konference, koncili?... Samo Bog in naša molitev za edinost.

Danes sem govoril z g. P., ki je prišel iz Siama. Tudi on pravi, da imajo v šolah razne komunistične organizacije in gibanja. Naši tamkajšnji misijonarji morajo plačevati komunistom „davek“, da jih pustijo na miru. Za Vietnamom bo čez leto ali dve prišel na vrsto tudi Siam.

Kaj pa Vietnam? Bo krenil po Maocetungovi poti? Ali bom čez 25 let spet pisal rekvijem za tamkajšnjo Cerkvijo? O, Bog ne daj, to bi bilo preveč za moje ubogo in „scagano“ srce.

Hongkong, 25. septembra 1976.

To prečudovito, tako aktualno pismo iz Hongkonga je napisal misijonar, ki so ga vietnamski komunisti „odstavili“, po dolgoletnem delu za časni in večni blagor vietnamskega ljudstva. Na sliki vidimo misijonarja Andreja Majcena SDB ob vietnamskem škofu, ki posvečuje v duhovnike sad misijonarjevega dela in truda: vietnamske mladeniče. Kakšna bodočnost čaka vietnamsko Cerkev?

KRISTJANI V REVOLUCIJO NA MADAGASKARJU

PIŠE MISIJONAR JANEZ PUHAN CM, MADAGASKAR

Z referendumom oktobra 1975 smo se na Madagaskarju odločili za socialistično revolucijo, februarja letos pa je bila proglašena druga malgaška republika, ki se imenuje demokratična.

Oktobra 1975 je bila v Tananarive malgaška narodna sinoda, kjer so se kristjani izrekli za krščansko revolucijo: „Nenehno težiti k prenovi po idealu, ki je Kristus, ter deliti usodo svojega naroda“.

Te dni smo dobili iz tiska poročilo o malgaški sinodi, ki je sad večletnih priprav po škofijah. Zdi se mi, da bo bralce zanimalo, če v kratkem povem, o čem je naša sinoda govorila.

V uvodu poročila je povedano, da si je sinoda zadala za cilj prenovno Cerkev na Madagaskarju, prenovno, ki jo zahtevata čas in način življenja. Če smo se doslej trudili pripravljati Malgaše na sprejem krščanstva, bo odslej potrebno ves napor vložiti, da bo to krščanstvo postalo res malgaško.

Da bi bolj jasno videli, kako bodoče delo zastaviti, so se zbrali na sinodi pomudili ob pogledu v preteklost. Na kratko jim je bil predstavljen zgodovinski razvoj krščanstva na otoku.

Odkar so prvi misijonarji stopili na malgaška tla (16 stol.) pa vse do prve malgaške sinode (1975) vidimo, da se je krščanstvo širilo z velikim uspehom. Tu ne smemo pozabiti herojstva mnogih misijonarjev. Cerkev na Madagaskarju je preživela tudi dobo kolonizacije in možno je, da način evangelizacije ni vedno bil tako jasen, kot Kristusova luč. Toda nepristranski zgodovinar bo priznal, da Cerkev na Madagaskarju nikdar ni bila ovira na poti k neodvisnosti, še več, že 1953 se je izrekla in poudarjala upravičenost in potrebo po narodni neodvisnosti.

Danes si malgaška Cerkev sprašuje vest. Pripravljena je živeti polno vsa teženja, napore in stiske svojega naroda in iskati najboljši način za graditev lepše sedanjosti in prihodnosti. Njeno poslanstvo ni izključno le duhovno: dvigati je treba vsakega človeka in celega človeka.

Sinoda si je najprej zadala za nalogo skrbno pregledati aktualno stanje, probleme in želje naroda, da bi se tako res vsak kristjan angažiral pri iskanju rešitev in pri delu za prenovno. Ugotovili so, da današnja malgaška družina, posebno kmečko-delavska, preživlja hudo krizo. Prevelika je razlika med prodajno ceno kmetijskih proizvodov, nizko delavsko plačo in pa vedno dražjim osnovnim potrošnim predmetom, ki jih je treba kupiti. V stiski za denar so očetje dostikrat prisiljeni iskati delo v drugem kraju, kar je največkrat vzrok razdorom družine. Mnogi mladi, ki morajo zaradi študija daleč od doma, se v novem okolju zlepa ne znajdejo.

Mladi, navzoči na sinodi, se niso obotavljali jasno povedati svojih problemov in težav, ki jih imajo pri uresničevanju lepše prihodnosti. Najprej nerazumevanje s starši. Šola je mladim odprla oči, razširila obzorje; ob tem imajo mnogi starši občutek manjvrednosti. Nekateri se povsem pustijo vplivati od svojih otrok, drugi pa skrb za vzgojo prepuščajo nekemu „tretjemu“: šoli ali državi... Mladi odkrito priznajo, da so dostikrat gluhi za nasvete staršev. Vse to je vzrok, da ni pravega dialoga. Zavedajo pa se svoje odgovornosti-pred narodom in Cerkvijo in so navoljo. Na žalost še nimajo dovolj prilike, da bi svojo pripravljenost uresničili. Tu je naprimer velik razkorak med šolo in malgaško stvarnostjo. Šole dostikrat „proizvajajo“ le brezposelneže.

Če gledamo Madagaskar, vidimo velike razlike med mestom in deželo ter med posameznimi pokrajinami. Kraji, ki so že bolj razviti, imajo vedno večje ugodnosti: šole, bolnice, boljše ceste, itd; celo duhovnikov in sester je navadno v teh krajih več. Da bi se temu odpomoglo, so bile na novo ustanovljene vaše samoupravne skupnosti (fokonolona). Toda potrebna bo še temeljita vzgoja in osveščanje, da bodo te samoupravne skupnosti sposobne uresničiti njihove odgovornosti.

Kristjan je v službi naroda. Čeprav so škofje ob vsakem večjem dogodku v deželi s posebnim pismom pomagali kristjanom, da so si mogli ustvariti boljšo sodbo, so zbrani na sinodi ugotovili, da je še vedno veliko kristjanov, ki stojijo nekeje ob strani narodnega dogajanja, ki se ne upajo mešati v politiko iz predsodka, češ, kdor se ukvarja s politiko, ta ima nečiste račune. Dokler se kristjani ne bodo bolj angažirali v javnem življenju (borba za pravičnost, enakost, medsebojno spoštovanje in bratstvo), bo upravičen očitke, da je krščanski nauk o ljubezni le pobožna želja. Kristus je bil pogumen, kristjan mora biti tudi. Kristus je razbijal strukture, ki so človeka utenjevale, kristjan mora delati enako. Kristjan ne sme nojevsko tiščati glavo v pesek, da ja ne bi videl krivic, težav, neenakosti... Sinoda znova povdarja, da smo kristjani dolžni politično se angažirati, kajti to je edini način, da živimo obljubo dano pri krstu: odpovedati se samemu sebi in služiti bližnjemu. Za nas je evangelij izvor resnične revolucije, zmaga ljubezni nad egoizmom. V ta namen je treba ljudi znova poučiti o resnični osvoboditvi in odrešenju, ki nam ga prinaša Kristus, in jim dopovedati, da iskanje pravičnosti pomeni začetek božjega kraljestva med nami. Cerkev ne zavrača nikogar in nobene politične stranke. Nasprotno, pripravljena je pospeševati dialog med vsemi, da bi tako lažje sledili skupno pot. Toda jasno je, da se bo vedno zavzemala za človečanske pravice in se borila zoper vse, kar bi te omejevalo.

Največ časa je seveda sinoda posvetila iskanju, kako prenoviti malgaško Cerkev po zahtevah časa. Mlade cerkvene skupnosti naj bi se bolj zavedle odgovornosti pri utelešenju res domačega krščanstva. Liturgijo in ves verski nauk je treba bazirati na domačo kulturo in miselnost (akulturacija). „Vez sorodstva“ – Fihayanana – (sorodstva z Bogom in med ljudmi), ki smo jo prejeli v dediščino od prednikov, je

Tudi slovenski misijonarji na Madagaskarju so se zbrali na nekakšni mali „sinodi“ v Vaindranau. Tu jih vidimo; od leve na desno stoje: Rado Sušnik CM, Franci Buh CM, Janko Šlobe, Franček Kraner, Janez Puhan CM in Ivan Kosmač; čepa pa: Peter Opeka CM, trije laični misijonarji Fredi Žitnik, Janko Glinšek in Tone Jemec CM, dalje Rok Gajšek CM in Pepi Gider. Zraven nekaj malgaške mladine.

potrebno veliko bolj uporabiti v krščanstvu. Življenje, usoda, češčenje prednikov, obredne daritve, blagoslovi, prepovedane stvari... vse to so v življenju Malgašev ključne stvari. Uporabiti Modrost, ki je v neštetih pregovorih, bajkah in mitih ter tako ustvariti filozofijo in teologijo, ki bosta bazirani na malgaški miselnosti. Končno je malgašizacija potrebna tudi zato, da nihče ne bo mogel reči, da je Kristus tujec na Rdečem otoku.

Ugotovljeno je bilo, da gresta prepogosto vsakdanje življenje in krščanska praksa po dveh vzporednih potih. Liturgija ne prežema življenja. Pridige in kateheza ne črpajo iz vsakdanje izkušnje, zato so v zraku. Vse to je vzrok, da evangelijski ne prodre dovolj v življenje posameznika.

Laiki so si znova rekli, da življenje v družini in vaški skupnosti (fokonolona) ne sme biti ločeno od krščanskega življenja. Laiki izpričujejo svojo vero na vseh poljih apostolata: družina, narod, človeštvo. Pripravljeni so sprejeti odgovornosti v župniji. Čutijo potrebo po poglobljanju svoje vere.

Redovniki in redovnice so si svestni, da morajo zaobljube živeti v malgaškem stilu. Pokorščina, ko se skupno predebatira in odloči.

Obljuba čistosti ne sme ugasniti v srcu dolžnosti do sorodnikov (fihavanana). Ubotvo se živi, če smo na voljo ljudem in znamo z njimi deliti vse, tudi nematerijalne dobrine, ki jih posredujemo.

Kot vsi drugi so si tudi duhovniki, zbrani na sinodi, spravevali vest. Premalo poznajo življenje, zato je oznanjevanje v zraku. Priznali so tudi, da njihov način življenja dostikrat ni pričevanje tistega, kar oznanjajo, in ni mikavno za vernike. Pri mnogem delu pozabijo, da je njihova prva naloga biti vzgojitelj v veri. Preveč dela, premalo molitve. Da bo sodelovanje z laiki boljše, je potrebno znati poslušati, se dati poučiti, skratka z vsakim dnevom poglobljati svoje poznanje ljudi in življenja. Duhovniki si morajo med seboj bratsko pomagati. Tudi misijonarji bodo pomagali domačim materialno, ti bodo pa misijonarjem pomagali prodreti v skrivnosti malgaške duše.

Morda so hoteli škofje na sinodi pustiti drugim besedo? Laiki so vprašali: „So škofje tudi na sinodi ali jo pa samo organizirajo?“ in dodali besede sv. Avgušтина „Vobis episcopus, vobiscum christianus.“ Od vseh se zahteva spremenitev mišljenja, od škofov najprej.

Kar zadeva ekumenizem je bilo ugotovljeno, da je bil storjen lep korak naprej: skupni prevod sv. pisma, skupne molitve ob raznih prilikah, skupna karitativna dejavnost in teološke raziskave.

V poglavju Cerkev in evangelizacija je ugotovljeno, da so pri hitri širitvi krščanstva na otoku največ storili laiki, ki so sprejeto vero z gorečnostjo posredovali še drugim.

Želi se, da bi župnijski sveti še bolj zaživel, da bi upravo cerkvene imovine in denarja imeli v svojih rokah.

Na sinodi je bilo veliko govora o kristjanih, ki niso cerkveno poročeni, ampak le po malgaško (takantronomaso) in ki zaradi tega ne morejo prejemati obhajila. Nespametno bi bilo cerkveni zakon slepo aplicirati, jasno pa je, da škofovska konferenca nima pravice tega zakona spremeniti.

V kraju, kjer ni duhovnika, je katehist (laik, zbran po ljudeh) odgovoren za cerkveno občino. Od njega je odvisno življenje in napredek kristjanov. Katehisti se pritožujejo, da so premalo pripravljeni za svoje delo, da jih včasih nekateri duhovniki gledajo zviška.

Sinoda se je dotaknila tudi vprašanja o možnosti novih služb v Cerkvi (diakonat ali druge). Znova je bilo naglašeno, da so v malgaški Cerkvi že katehisti nova vrsta cerkvenih delavcev, s tem pa ni rečeno, da ni treba poglobljati teologijo o kraljevskem duhovništvu, ki smo ga deležni vsi krščeni, in tako najti še druge službe, primerne laikom.

Končno prinaša zadnje poglavje poročila o sinodi konkretne smernice, kako izpeljati prenovo v malgaški Cerkvi. Te smernice so dokaj podrobno izdelane in se bo treba ob njih pogosto pomuditi.

Poročilo se končuje z besedami škofov: „Ta čas, ko malgaški narod želi obnovo in napredek, so kristjani poklicani, da pokažejo v dejanju, da smo dediči tistega upanja, ki so ga nekoč oznanjali preroki, govoreč o rešitvi iz suženjstva, zmagi nad krivico in o kraljestvu miru. To so tudi znamenja, po katerih nam Kristus kaže, da je božje kraljestvo že med nami...“

Med Malgaši: Misijonar Franci Buh CM je z verniki pozdravil škofa, ki jih je prišel obiskat. Ta preje farafanganski škof Viktor je sedaj malgaški kardinal in nadškof glavnega mesta Tcnanarive. — Spodaj matere in otroci čakajo v misijonskem dispanzerju na zdravniški pregled.

NA MADAGASKARJU SMO POKOPALI MAMO, KI JE UMRLA V SLOVENIJI

PIŠE JANKO SLABE

Telegram, ki sporoča smrt moje mame, je prišel v Matango v petek dvajsetega avgusta letos ob deset minut do treh popoldne, ko sem poučeval verouk v šest kilometrov oddaljeni vasi. Že na pošti so sumili, da nekaj ni v redu. Zato mi ga je gospodinja pokazala šele po večerji. Prosil sem jo, da je poklicala katehista, da smo skupno zmolili dve desetki rožnega venca. Takoj mi je nekam odleglo. Bal sem se, da bom o tem preveč razmišljal. Toda katehist in gospodinja sta prespala pri meni, da se ne bi počutil preveč zapuščena.

V soboto zjutraj sem takoj maševal zanjo. Vedel sem, da sam ne bom mogel tega povedati kristjanom, zato je to storil katehist pri uvodu v mašo. Ves čas se mi je glas tresel, toda vzdržal sem do konca. Veliko mi je pomagala katehistova vzpodbuda: „Ljudje te bodo prišli tolažit. Pokaži se moža. Obudi svojo vero, ki jo oznanjaš nam. Zavedaj se, da je mama odšla k Bogu. Ne jokaj!“ Po maši so ljudje takoj sklenili, da bodo opravili vse njihove običaje. Prišli so k meni, da bi skupaj z menoj žalovali. Pripovedoval sem jim zadnje dneve skupaj z mano. Besed „enaintrideset let je ona sama vzgajala nas osem otrok“ nisem več v redu dokončal. Vse nas je premagal jok.

Kristjani so odšli k zajtrku. Kmalu so se vrnili: „Veliko dobrega si nam storil. Z mamo sta napravila veliko žrtev, ko si se vrnil, da bi vršil svoje poslanstvo. Tvoja mama je naša mama. Kristjani smo zgubili mamo, zato jo bomo mi pokopali. Kar nas še ni šlo na polje, bomo ostali s teboj, kajti, če je v vasi mrlič, je treba ostati doma. Pri vsakem mrliču v vasi si nas obiskal, če si le mogel, zato te ne smemo pustiti samega.“

Tako sva s katehistom ostala v hiši. Moški so sedeli zunaj na dvorišču, ženske pa v hiši na tleh. To njihovo sočustvovanje sem sprejel z besedami: „Če bi šlo zaradi mene, bi odklonil skupno žalovanje. Ker pa je mama toliko žrtvovala za vse nas in bo sedaj še bolj prosila pri Bogu, zato je prav, da skupno počastimo njen odhod. Višek vsega naj bo jutri v nedeljo sveta maša.“ Takoj so se s tem strinjali: „Maša ne bo ob devetih, ampak ob desetih, da bo lahko prišlo čimveč ljudi. Takoj sedaj bomo sporočili vsaki rodovini posebej v domači vasi in kristjanom po okoliških vaseh.“ Res so takoj sporočili po telefonu sestram in g. Janezu Puhanu v Vangaindrano ter vsaki družini posebej v vasi brez ozira na vero.

Začeli so zbirati denar in riž, da so skuhal kosilo kar na cerkvenem dvorišču. Kajti niso me hoteli pustiti samega niti za trenutek. Hotel sem dati nekoliko denarja za vse to. Toda niso sprejeli: „Naša mama je umrla, zato je naša dolžnost, da mi poskrbimo za dostojen

pogreb in obvestimo sorodnike“ (to je protestante in nekristjane). Slišal sem jih, ko so se pogovarjali: „Ko bi se on počutil tujca in bi nas ne imel rad, bi odšel v Vangaindrano k belcem. Ker pa čuti z nami, je ostal tukaj in ni nikamor odšel. Naš sin je, zato je prav, da z njim sočustvujemo.“

Popoldne so prišli iz Vangaindrana g. Janez Puhan, s. Amanda Potočnik, laik Janko Glinšek, sestra prednica in malgaška sestra, ki nam Slovencem pomaga in svetuje pri pastoralnem delu. Kristjani so takoj prinesli meso in riž za goste. Ponavadi me zmeraj sprašujejo: „Kako napraviti to, kje bomo dobili ono, itd...“ Sedaj ni bilo nobenega spraševanja, ampak so za vse sami skrbeli. Ker sem že imel družbo, zato so se za večerjo razšli. Nismo še pojedli, ko so se že vrnili. Zunaj smo pripravili petromax (močno petrolejko) in se tam zbrali. Eilo je okrog dvesto ljudi. Uvod sta začela protestantski in katoliški katehist vsak s svojo improvizirano molitvijo. Nadaljevali so s petjem, izmenjaje se protestanti in katoličani, vso noč do šestih zjutraj. Po polnoči jih je precej odšlo spat. Toda do zjutraj jih je ostalo vsaj petdeset.

Takoj po zajtrku v nedeljo so se začeli zbirati za mašo. Mislim sem, da bi mašo opravili v novi cerkvi zaradi velikega števila ljudi. Toda ljudje so bili proti: „Če je mrlič že na mrtvaškem odru, se ga ne prenaša iz hiše v hišo. Kjer smo začeli, moramo tudi končati.“

Prišlo je veliko ljudi. Čeprav je bila nedelja, smo opravili pogrebno mašo v vijolični barvi. Pridigala je malgaška sestra: „Za Jude je bil višek spomina na padle vojake Makabejce daritev za pokojne. Tudi za nas kristjane je višek pogrebnih običajev sveta maša. Jezus je blagroval žalostne, preganjane, v stiski, trpeče itd... Naša dolžnost je skupno doživljati žalost in veselje, če hočemo, da bomo deležni Jezusovih obljub.“

Protestanti so najprej opravili svoje molitve v njihovi cerkvi. Po obhajilu pa so prišli k nam. Ker je bila cerkev premajhna, zato so otroci morali ven, da je bilo več prostora za odrasle. Katoličani so sedeli po tleh, protestanti pa v klopih. Predsednik protestantske cerkve mi je najprej izrazil sožalje v imenu vseh, potem pa so še darovali za pogrebne stroške (hrana za ljudi, ki so bili opoldne na kosilu na misijonu, in za kavo in tobak, ki so ga delili ljudem ponoči). Med darovanjem so peli protestantske pesmi. Pred blagoslovom sem se jim zahvalil: „Človeško je, da smo ob smrti žalostni. Toda med mojo žalostjo je pomešano veselje, ker vidim, kako sočustvujete z menoj. Vera in ljubezen sta med seboj močno povezani. Če je naša medsebojna ljubezen velika, bo rastla naša vera. Če je naša vera močna, bo rastla tudi naša ljubezen. Za naše sodelovanje je potrebno medsebojno razumevanje. Sčasoma pa, kadar bo Bog hotel, bomo tudi združeni v eni veri. Do sedaj so moje misli velikokrat uhajale domov k bolni mami. Zato sem tudi šel na dopust. Od sedaj naprej pa se bom lahko z vsem srcem navezal na vas, posebej še, ker sem prepričan, da bo mama molila za vse nas.“

Po končanem kosilu za vse skupaj so se katoličani poslovlili od ostalih: „Pogrebni obredi so končani. Lahko se razidete na svoje domove. Bližnji sorodniki (predvsem župnijski svet) pa bomo še ostali tu, dokler ne obrišemo solz z naših oči“. Vsi iz Vangaindrana so se vrnili takoj po končani maši, kjer jih je popoldne še čakalo delo.

Vso prejšnjo noč sem skupaj z ljudmi bedel. Zato mi je katehist rekel, naj grem po kosilu malo počivat. Res sem se vlegel. Toda kmalu je prišel predsednik občine, ki se je pravkar vrnil domov, da mi izrazi sožalje. Razumljivo je bilo samo po sebi, da so mu kristjani dali kosilo. Vse popoldne so potem prihajali izrekat sožalje: zdravnik, babica, delavci na občini, en trgovec, mladinci, predstavniki sedemnajst rodovin ter štirih posameznih družin. Zahvaljeval se je katehist, ki je obenem povedal, kako je bilo, ko je prišel telegram. Posebej sem čutil, kako se trudijo, da bi bil pogovor čimbolj zanimiv, da bi me tako raztresli in ne bi preveč razmišljal o mamini smrti. Katehist je še ves teden spal v moji hiši, da bi ne bil sam.

Res je, če bi gledal sam nase, bi zelo rad ostal doma do mamine smrti. Toda žrtev, da sem zapustil umirajočo mamo, je že sedaj obrodila sadove. Med menoj in kristjani sta se ljubezen in medsebojno zaupanje zelo povečala. To pa je najvažnejše pri misijonskem delu.

Kot vidite, sem z izgubo svoje mame, ki ni lahka, pridobil veliko večjo družino. Kot je Marija po Jezusu postala Mati vsemu človeštvu, tako je duhovniška mati po sinu duhovniku mati vernikom, ki so mu izročeni.

BOLJ KOT KRI KAMELIJE RDEČE.

Kamelije,
ki jim pravijo „dekle“
med ribiči na Ošima otoku,
krvavijo.

Nihče mi nič ni dejal.
morda so vsi navájeni.
Saj tudi želve
v pesku obležijo.

Pred leščerbo,
ki jo dan je v noč izvesil,
s praga,
videl toplo višnjevo sem sled na zidu.

Kamelije,
bolj rdeče kakor kri:
cvetijo z rok Boga pod križ ljubezni
v noč spomina.

Otok Óšima, kakih 5 ur s parnikom iz Tokia, je od nekdaj znan in ljubljen po posebno polnobarvnih kamelijah, ki jih tam imenujejo v dialektu ánko - cúbaki (v naši pisavi): ánko pomeni rdečelično dekle, cúbaki pa kamelijo. Z Atlantskih in Tihomorskih otokov je znano, da se želve pred smrtjo po ure vlečejo čez pesek, da umro na določenem mestu, zakaj, pa nihče ne ve. — V moderni Japonski je skoraj povsod električna luč, a kjer je ni odnosno kjer je nezadostna, izvesijo v mraku leščerbe eliptične ali cilindrske oblike. Ljudske restavracije po mestih s prižgano, največkrat rdečo, svetilko oznanjajo, da so odprte. V tem pomenu in v pomenu kamelij in spomina na Sveto Jezusovo kri pesem poje o višnjevih sledovih na zidu.

PO MISIJSKEM SVETU

V misijskih deželah se duhovniški poklici množe. Leta 1965 je bilo posvečenih 415 duhovnikov domačinov, leta 1975 pa 655. In da je porast zagotovljen tudi v bodočih letih, priča dejstvo, da je bilo leta 1965 5.212 bogoslovcev, leta 1976 pa jih je bilo 8.652. Seveda pa je spričo nalog to le še kaplja v morju, posebno če pomislimo na to, da je dotok tujih misijonarjev vedno manjši.

Zdravniki iz misijskih dežel odhajajo v dežele blagostanja. Koliko je pomanjkanje zdravstvene oskrbe v misijskih nerazvitih deželah, ni skrivnost. Kako je vsaka misijska postojanka hvaležna, če dobi v pomoč laičnega misijonarja, pa naj bo zdravnik, bolničarka ali pa socialni delavec! Ali če poslušamo poročila redovnikov ali redovnic, ki so se posvetili zdravstveni službi in posebej kot Medicinske sestre (kar tri naše sestre Žužkove) vzgajajo domači kader, da bodo sposobni pomagati svojemu narodu, je zadnja statistika, ki jo je napravila mednarodna zdravniška organizacija WHO, porazna. V Evropo ali Ameriko je odšlo iz Indije 14.000 zdravnikov, iz Filipinov 9.000, iz Irana 3.200, iz Južne Koreje 3.000, iz Tajske 1.300. Isto je z bolničarkami. V Združenih državah je 28.000 bolničark iz misijskih dežel, v Kanadi 17.000 in v Zapadni Nemčiji 8.000. Kaj je razlog temu pojavu? Organizacija, ki podaja statistiko, trdi, da

je glavni razlog nezadostna zdravniška oprema v misijskih deželah in premajhen zaslužek. Seveda: razlika je v tem – eni gredo v misijske dežele iz idealizma z misijskim poklicem, drugi iz njih odhajajo iz materialističnih vidikov. Kljub tej anomaliji, mora Cerkev vztrajati in hiteti na pomoč v prav tiste nerazvite dežele, ki jo domačini zapuščajo zaradi boljšega kruha. Tudi to je pričevanje. Škoda, da tega mednarodna organizacija ni zapisala v svojem poročilu.

V Indiji je letni porast ljudi 13 milijonov. Tako predvidevajo, da bo samo Indija imela leta 2000 eno milijardo ljudi. Zdaj je svetovna statistika dosegla 4 milijarde. Da to zadaja skrb, je razumljivo. Vprašanje pa je, če je zdravo, človeško in moralno početje indijske vlade, ki daje ugodnosti in privilegije družinam, ki imajo malo otrok. In vsem, ki se bodo po rojstvu drugega otroka dali sterilizirati, je obljubljeno, da bodo dosegli v socialnem življenju bolj donosen položaj. Ali ne bo vse to demoraliziralo narod v vsakem pogledu? Po duhovni usmerjenosti znana Indija bo postajala tako vedno bolj materialistična.

Baragov dan je bil 29. avgusta v Marquettu (Združene države), kjer je Baraga umrl. Tak dan v spomin našega misijonarja – svetniškega kandidata prirejajo vsako leto. Lani je bil v Clevelandu. Na letošnjem Baragovem dnevu je govoril tajnik škofov-

skih konferenc, Slovenec po materi, msgr. James Rausch. Obisk je bil lep in proslava prirsčna.

Tragika Angole je dvojna. Bila je druga najbogatejša država v Afriki. Gospodarskemu dvigu so veliko pripomogli beli naseljenci in njihov kapital. Zadnje desetletje je njihovo število naraščalo. Leta 1960 jih je bilo 172.000, leta 1967 350.000 in v začetku leta 1974 600.000. Ko pa je Angola dobila svobodo, so tujci odšli in je število belcev padlo na 50.000 in se še krči. Zaradi revolucije in zaradi neposobnosti domačinov je gospodarstvo na tleh. Druga tragika pa je v tem, da je Angola pretežno krščanska. Saj ima 60 % kristjanov, od tega 40 do 45 % katoličanov. In prav ta dežela je zdaj komunistična. Čeprav je vlada dala dovoljenje, da se vrnejo beli misijonarji, je verjetno, da prejšnjega števila dosegli ne bodo. Domačih duhovnikov pa je daleč premalo, da bi mogli prevzeti njihovo pastoralno delo. Tudi tu je nastopila ura katoliških laikov.

V **Assamu**, severnovzhodnem predelu Indije je misijonsko delo rodilo lepe sadove. Ta gorski predel meji na Kitajsko, s katero ima 700 km dolgo mejo, in na Birmo, s katero ima kar tisoč km dolgo mejo, imenujejo ga kot področje „rumene nevarnosti“. Prav ta predel je bil v zadnjih desetletjih najbolj misijonsko uspešen v vsej Indiji. Leta 1922 je bilo 3.000 katoličanov, leta 1975 pa je doseglo število 340.000 vernikov. Ker je na tako eksponiranem ozemlju njihov misijon, misijonarji hite, da mlado Cerkev čim bolj pripravijo za samostojno življenje. Razen škofije Tura imajo vse domače indijske škofe. Seveda pa je treba priznati, da je kljub temu misijonsko delo v početkih. Saj je prebivalcev na tem ozemlju 19 milijonov in pol.

Timor je indonezijski otok. Polovica pripada Indoneziji, polovica pa je portugalska kolonija. Čim sta se osvobodili Mozambik in Angola, je nastalo pereče tudi vprašanje za otok Timor. Portugalski del ima 670.000 prebivalcev. Večinoma so animisti. Med njimi je 190.000 katoličanov. Škof Ribeiro ima v pomoč 42 škofijskih in 8 redovnih duhovnikov. Indonezijski del ima pa med 300.000 prebivalci 250.000 katoličanov. Razdeljenost otoka, zlasti portugalska kolonija je razlog za upravičeno bojazen, da bo tudi ta otok moral skozi krst revolucije.

Kalkuta ima od vseh velikih svetovnih mest največji pas revščine. Samo iz Vzhoda jih je prišlo štiri milijone in pol in iz bližnje in daljne okolice pet milijonov. Vsa ta masa ljudi je natrpana v kalkutskih predmestjih. Tako je v kalkutski metropoli najbolj gosta naseljenost: 45.000 ljudi na kvadratni kilometer, trikrat večja kot v New Yorku. Revščina, bolezen, lakota, umiranje – to je podoba velike Kalkute. Gotovo pa so oaze ljubezni kot so ustanove Matere Terezije, ki jo imajo za „angela Kalkute“.

Najrobi, glavno mesto Kenije ima svojevrstno ujmo. Predstavljajo jo mladi fantje brezdomci. Osvojili so si pravico parkiranja avtomobilov. Kdor koli bi brez njihovega dovoljenja postavil avto ob cesti ali na za to določenih prostorih, mora pričakovati, da bo njegov avto poškodovan. Ta izgubljena mladina je postala prava pokora sicer že lepo razvitega mesta. Jezuit p. Groll je započel akcijo – s pomočjo rdečega križa in drugih karitativnih organizacij – da reši problem teh mladostnikov. In če reši njihovo socialno vprašanje, bo rešil tudi vprašanje cestnih kriminalcev v Najrobi.

Enainštirideseti svetovni evharistični kongres je imel zelo misijonsko vani „tretji svet“, ki je predvsem misijonski svet. Poseben misijonski poudarek pa sta kongresu dala Mati Terezija iz Indije in afriški škof in kardinal Otunga iz Nairobija (Kenija). Mati Terezija je že prej imela več shodov v Kanadi in Združenih državah. Že njena prisotnost sama je neprestana pridiga: bogati, pomagajte ubogim! Isto je s svojo prepričevalnostjo ponovila na kongresu. Zahvalila se je pomoči ameriških katoličanov, ki je „prinesla njih ljubezen in skrb našim ljudem“. Izrazila je veselje nad tem, da mladina vedno bolj čuti lakoto po Bogu. Kakor izpraševanje vesti za ves katoliški – več: za ves krščanski svet je bil njen nastop na kongresu. Kardinal Otunga pa je na istem kongresu prav živo razblinil napačno mišljenje, češ da misijonarji iz Evrope nehote obrnila oči vseh v tako imenoda ima razmeroma veliko domačih duhovniških poklicev, je kardinal jasno rekel: „Jaz imam samo 22 škofijskih duhovnikov in to za 250.000 vernikov. Število hitro raste. Lani je bilo 21.000 krstov. Mi prosimo za misijonarje. Pridite k nam. Gotovo vodstvo afriške cerkve prehaja na Afrikance, a mi smo potrebni vaše pomoči. „Papežev delegat avstrijski kardinal Knox pa je zastavil žgoče vprašanje: „Kako čisto drugačen bi bil svet, če bi mi vsi, ki smo kristjani, živeli evharistično!“ Da je bil na kongresu zbran ves svet, je lepo povezal v svojem govoru in poudaril Pavel VI., katerega govor so prenašali naravnost preko satelita: „Mi vsi, ki uživamo isti kruh, smo ena družina“. Tako se je na tem kongresu kot zlepa ne spet približala misijonska ideja, se je obdila skrb za zapuščene, uboge in stradajoče, in vroča želja, da bi ob evharističnem Kristusu bili vsi eno.

V Afriki poraste število katoličanov za tri milijone vsako leto. Zdaj šteje afriška črna cerkev nekaj nad 42 milijonov vernikov. V 350 škofijah imajo že večino domači škofje. Počasi – toda prepočasi – raste število domačih duhovnikov. Frančiškan Slatlerly je v pretorijskem katoliškem dnevniku zapisal: potrebno je, da dobimo čim več misijonarjev, diakonov in katehistov, kajti število vernikov hitro narašča.

Cerkev v Zaire je izdala svojo statistiko. Trenutno je v Zaire 6 nadško-fij in 41 škofij. Od šestih nadškofov jih je pet rojenih v Zaire. In med škofi je le 10 tujcev. Katoličanov je devet milijonov in pol, med skoraj 23 milijoni prebivalcev. Katehumenov pa je pol milijona. Od škofijskih duhovnikov je tujcev le 80, skoraj 700 je domačih duhovnikov. Pač pa je med 2.387 redovniki le 143 domačinov. To je razumljivo iz tega razloga, ker so do zdaj skoraj izključno redovniki prevzemali misijonsko delo. Čisto afriških je že 13 moških in 28 ženskih redovnih družb. Bogoslovcev pa je 454.

Katoliški radio v Aziji naj se bolj posveti evangelizaciji. To je bil sklep zborovanja v Hongkongu, kamor so prišli zastopniki iz Indije, Indonezije, Koreje, Malazije, Filipinov, Sri Lanke in Tajske. Vse te dežele že imajo katoliške radiododajne postaje. Prišli so pa tudi zastopniki iz dežel, kjer imajo v načrtu da postanejo člani te komunikacijske zveze. To so: Bangla deš, Birma, Japonska, Pakistan, Singapur, Formoza, Avstralija, Macao.

Indija ima 7.670.000 katoličanov. To pomeni komaj 1,4 % vseh prebivalcev, ki jih je 600 milijonov. Največ je hinduistov (82,72 %) nato muslimanov (11,21 %) in vseh kristjanov je komaj 2,6 %. Kje daleč smo še od

tega, da bi mogli reči: misijonsko delo je v Indiji opravljeno. Še vse na slabšem je sosednji Pakistan, ki je v pretežni večini muslimanski. In še vedno drži, da smo se s svojim misijonskim delom Indije komaj dotaknili, pa četudi je danes Cerkev v nji zelo znaná.

Ruanda ima res mlado Cerkev. Saj je pred tri četrta stoletja bil storjen prvi korak. Leta 1903 je bilo vsega 26 krščenih. Lani pa je statistika pokazala, da je v Ruandi 1.788.000 katoličanov, 280.000 katehumenov, 207 domačih duhovnikov, 527 domačih redovnic, 138 bratov in 101 župnija.

V Zambiji ne žele več misijonarjev le škofje, ampak predsednik Kaunda sam. Izrazil je občudovanje nad vsem ogromnim delom, ki so ga opravili misijonarji za blagor Zambijcev. Ob koncu pa je izrazil željo, da bi iz Zambije odhajali misijonarji po svetu.

Na Japonskem so misijonarji zaposleni predvsem s šolstvom. Kljub svobodi gre misijonsko delo počasi naprej, skoraj v zastoju je v primeri z afriškimi državami, pa četudi so te v revolucijskem stanju. Med sto milijoni prebivalcev je le 373.800 katoličanov. Cerkev ima 347 šol in 612 otroških vrtcev. Od 10.530 duhovnikov jih je pri šolskem delu zaposlenih kar 390, poleg njih pa 97 bratov in 1.083 sester.

Uganda pred katastrofo? Tako se upravičeno vprašujejo politiki, pa še bolj zaskrbljeno Cerkev. Predsednik Idi Amin je nepreračunljiv človek. Kardinal Otunga iz Kenije je na evharističnem kongresu odkrito povedal, da Amin skuša uničiti krščanstvo ne samo v Ugandi, ampak v vsej Afriki. „Tega ne reče z mnogimi besedami. Važne niso njegove besede, važna so dejanja. V svoji deželi“ tako zatrjuje kardinal, „je že razbil krščansko vodstvo“. Če za katero deželo, je treba

moliti za Ugando, ki je dala že svoje mučence, ki ima morda največ duhovniških poklicev v Afriki in ki toliko obeta. En sam človek Aminovega kova more ogromno uničiti. Seveda se tudi on – kot se v zgodovini preganjalci niso zavedali – ne zaveda, da Cerkev ni človeška ustanova.

Angola je utrpela veliko škodo. Škof Moreiro dos Santos iz severne Angole je dejal: „Posebno majhne, revne ljudi je prizadela revolucija. Cerkev bo nedvomno stala na strani tistih, ki trpe. Komunistična gesla, ki se razlegajo iz zvočnikov, ne bodo utešila lakote množic. Tudi ne bodo dala odgovora na življenjska vprašanja Afrike. V teh težkih časih so duhovniki in misijonarji stali na strani revnih. Tega ti ne bodo nikoli pozabili.“ Približno je ugotovljeno, da je revolucija pognela v smrt do 200.000 ljudi.

V Mozambiku je predsednik v svoji poslanici političnim komisarjem zapisal: „Ljudi je treba osvoboditi od vsega pritiska, ki prihaja od strani Cerkve. Ljudi je treba osvoboditi od dolžnosti, da gredo k nedeljski maši. Če ne bo nobene obveznosti več, bo vera počasi izginila. Katoliško Cerkev bomo uničili, če bomo vsi pospeševali politični boj in gospodarsko produkcijo.“ Okrožnica je naperjena proti katoličanom. Pa istočasno tudi proti vsem drugim krščanskim skupinam.

Vietnamska cerkev je trdoživa. Saj ni prvikrat v preganjanju. Zgodovina tega misijona je krvava. Težka preganjanja so bila v tehle letih: 1630, 1634, 1698, 1720, 1773, 1798, 1820, 1884, 1947. Zlasti verniki iz družin, kjer so katoličani že v več rodovih, so utrjeni. Zato je razumljivo, da kljub odhodu tujih misijonarjev vztrajno izpovedujejo svojo vero in se bore za obstoj. Kljub preganjanju imajo čez tisoč bogoslovcev. Več o tem nam bo mogel poročati naš misijonar Majcen, ki je med zadnjimi zapustil Vietnam.

naši misijonarji pišejo

DVE PISMI Z MADAGASKARJA

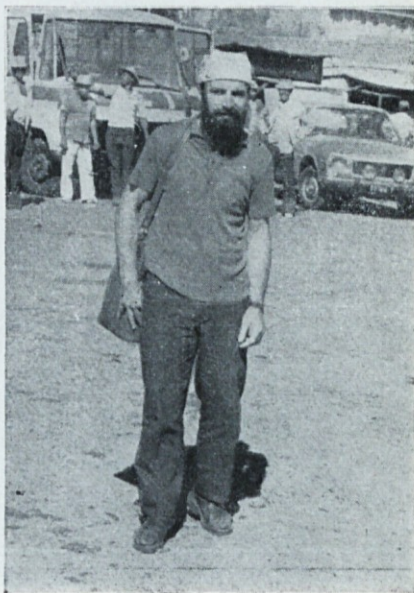
Iz pisma misijonarja Radota Sušnika superiorju Baragovega misijonišča, dne 22. IX., Vangaindrano.

„Kot vidite iz naslova, sem v Vangaindrano. Iz Ambositre sem odšel 16. avgusta. Od 8. do 15. avgusta so tam praznovali 100 letnico misijona. Zlasti zaključek je bil nad vse slovesen. Ob novem kardinalu, ki je doma iz okolice Ambositra, in štirimi škofi nas je somaševalo okoli 70 duhovnikov. Pa tudi ljudi je bilo nekaj tisoč. Na področju Ambositre, kot skoraj po vsej visoki planoti je okoli 50% katoličanov in skoraj toliko protestantov. Vendar kljub temu, da je na tej visoki planoti že skoraj vse prebivalstvo krščeno, še vedno zelo primanjkuje domačih duhovnikov, dočim je redovnic kar precej. V škofiji Fianarantsoa, kamor spada tudi Ambositra, je bilo lani 420.000 katoličanov, vsako leto je okrog 15.000 krstov, domačih duhovnikov pa je le kakih 20-30. Zato se smatra tudi to področje za misijonsko.

Iz ambositre sem prišel v Vangaindrano, po dveh dneh smo se pa odpravili na pot v Fort-Dauphin na duhovne vaje. Iz Vangaindrana v Fort-Dauphin je ob obali, naravnost na jug, doprih 240 km; ker pa je bila cesta neprevozna, smo morali po daljši poti: 850 km, od katerih jih je le 185 asfaltiranih. Zaradi slabih cest se tukaj razdalje ne merijo po km, ampak v

urah. Iz Fort-Dauphina smo se po isti poti kot tja grede vrnili 3. t.m. Duhovne vaje so bile tudi prilika za srečanje in pomenek s sobrati. Med drugim sem prvič srečal tudi g. štanta, ki vas prav lepo pozdravlja. V nedeljo, 12. avgusta sva pa s Petrom uradno prevzela vangaindranski misijon, čeprav se jez za sedaj še bolj razgledujem kot delam. Janez Puhan, ki je bil nekaj let tu župnik, se je preselil na jug. Živel bo, vsaj začasno,

Rado Sušnik CM

pri Slabetu v Matangi, skrbel bo pa za jugo-vzhodni del našega slovenskega področja: Manambondro-Sandravinany, kamor je dosedaj duhovnik prišel le prav redkokdaj. V Matangi prav zdaj Fredi in Tone končujeta novo hišo, v katero so se že vselili, ker stara, lesena, ni bila več za rabo. Tudi nova cerkev tam bo kmalu končana. Janko se je pa pred nekaj dnevi vrnil iz Midongyja, kjer je napeljal vodno inštalacijo. Tudi tam se delo začinja nanovo, saj sta Pepi in Franček šele pred nekaj meseci prišla tja. Ostali, Kosmač, Gajšek in Buh so pa na starih mestih. Pred dobrim mesecem smo se vsi zbrali in tedaj smo se tudi slikali.

Tako se začinja za Petra in zame

novi obdobje v najinem življenju. Veliko in dobro so delali misijonarji pred nama, prosite Gospoda žetve, naj vodi tudi naju, da bi vedno iskala in izvrševala samo njegovo voljo. Dela je dosti, vendar, kot je Peter v nedeljo končal pridigo, „če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo zidarji. A pričnan sem: če bova midva storila vse, kar je v najinih močeh, bo tudi Bog dal svoj blagoslov. Najlepša hvala vsem dobrotnikom in zlasti onim, ki nas priporočate v božje varstvo! Tudi mi se vas spominjamo v naših molitvah, saj smo vsi božje pomoči potrebni.“

Laični misijonar FREDI ŽITNIK piše svojim domačim v Slovensko vas 19. septembra, in sicer iz Matange:

Trije laični misijonarji so obiskali svojega prijatelja Francita Buha CM, ki deluje precej daleč stran, v Vondrozo, proti severu.

V ospredju z malgaško kapo Peter Opeka CM, v ozadju Fredi Žitnik, Janko Glinšek in Tone Jemec, na desni malgaška sestra usmiljenka, v družbi veselih fantičev.

„Ko sem prišel v Matango, je bila sobota. Dan je kar hitro minil. Proti večeru je malo deževalo. Spravljal sem se spat. Šel bi v Jankotovo zakristijo, a je preveč majhna: Ima kakih 5 x 3 metre in služi zdaj za vse: Jankova spalnica, kuhinja, jedilnica, sprejemnica, zakristija, garaža za motor, zaloga perila in omarah in knjižnica... In naj se jaz spravim v ta nagrmdeni kup stvari spet... moral sem iti spet v sestrsko hišo. Spermljala sta me dva fanta. Bila je temna noč, nekaj vetra, in pršilo je. Hiša je od cerkve stran kakih sedemsto metrov, iz vasi pa kakih štiristo. Med potjo me je bilo kar malo strah. Pot me je vodila najprej po ravninici, nato ob vodi, potem ob riževem polju in končno skozi mal gozdiček s kinin

nasadi in v njem sta čepeli dve mali malgaški koči. To je sesterska naselbina! Ko smo prtljago odložili, sta fanta odšla. Sester seveda ni bilo, prihajajo le od časa do časa. Sam sem ostal v hišici, s prižgano svečko. Malo sem si jo ogledal, prepodil podgane, si malo uredil ležišče in se spravil spat. Zjutraj sem se zbudil kot sedaj vsak dan: ko me narava pokliče. To je nekako ob sedmih. Čez kaka dva dni mi je Janko Glinšek povedal, da se od tiste poti, po kateri zdaj hodim dan za dnem do naših, odcepi neka skoraj skrita pot v grmovje, kjer je „kiburi“, to pravi „malgaška grobnica. No, to je bilo že kar malo preveč... Pa sem vseeno sam več kot dva tedna vsak večer s svetilko v roki to pot ubiral.

Sicer pa nisem čisto sam, kajti imam stalne obiskovalce, podgane, ki so mi že skoraj cel kos mila požrle... Imel sem tudi obisk imenitne gospe, kak 1.20 m dolge kače s trikotno glavo in sikajočim jezičkom. Veliko me je stalo, da sem jo spravil iz sobe. Prav danes sem pa eno manjšo kačo ubil...

Zadnje dni je tu tudi Tone Jemec z menoj in je že vse lepše. Ob nedeljah si privoščim razvedrilo, ki sva si ga danes oba s Tonetom: Grem na morje, ki je oddaljeno 14 km. Odlična voda, nobene nevarnosti!

Imam tri delavce, od katerih dva skoraj nista za rabo. A v tem času smo vsaj toliko napravili, da se je Janko mogel preseliti v novo hišo. Napravili smo povesod tla, vzdali vsa

vrata in v glavnem dokončali vse, kar je potrebno, da se da v hiši živeti. Seveda manjka še to in ono, da bo stvar zaključena. Tone s svojim delavcem dela stropo in vstavlja v podboje vrata. Delamo po osem ur na dan. Zvečer me kar hitro zmanjka, ob osmih sem že v nebesih...

Gotovo vas tudi zanima, kako je z mojim zdravjem. Zelo dobro se počutim in veliko pojem, tehtam pa 65 kg, se pravi še vedno sedem kg manj kot običajno. Janko bo pa kmalu preveč teže pridobil če bo šlo tako naprej. Prišel je s 65 kg, sedaj jih ima pa že 71! Kuhamo si kar sami. Mene je Janko naučil in si pripravim kar lepo kosilo. Ko pridem nazaj, vam bom lahko za kuharja, tako sem se že navadil."

TAJSKA IN JAVA

Od s. KSAVERIJE PIRC imamo dve pismi iz Bangkoka. Prvo z dne 28. aprila prinaša njeno zahvalo za dar iz sklada KM za vse slovenske misijonarje in misijonarka pristavlja:

„Na Tajskem čitamo v časopisih o grozotah pokolja v Kambodži in Laosu in se vprašujemo, ali bodo Tajci spregledali o pravem času. Vedno zopet se mirijo: Pri nas pa ne bo tako...“

V drugem pismu z dne 13. avgusta pa med drugim piše:

„Včeraj smo praznovali 44. rojstni dan kraljice Sirikit. Slavje je bilo po želji kraljice bolj skromno. Katoličani pa so v velikem številu romali v severo-vzhodno prestolico Tajske, v Ubol, kjer je bil ustoličen Tajec, škof Bunluan. Posvečen je bil že pred nekaj tedni, včeraj pa je prevzel škofijo od francoskega misijonskega škofa. Tudi več naših sester se je udeležilo slavja. Ubol je tik ob meji Laosa in

je za Bangkokom največje mesto Tajske. Bog čuvaj in krepki novega škofa!“

Tudi od s. FRANČIŠKE NOVAK OSU imamo pismo še iz začetka julija, ki od svoje strani poroča o posvečenju drugega domačega škofa na Tajskem in še o marsičem:

„Danes je za nas katoličane velik dan. V Nakorn Savan (kar pomeni Nebeško mesto), kakih 400 km južno od nas (misijonarka deluje prav na severu Tajske v Chiengmaju, op. ur.), je bil posvečen novi tajski kof, ki spet nadomesti škofa Francoza. Tako ostane na Tajskem samo še dva škofa tujca, na jugu salezijanski škof Peter Caretto in na severvzhodu francoski škof Van Gaver. (Očividno je bil tudi ta slednji, kot poroča mesec dni kasneje s. Ksaverija Pirc v gornjem pismu, nadomeščen po škofu domačinu. Op. ur.) Vsi drugi nadškofje in škofje – osem jih je – so domačini. Tako se Cerkev na Tajskem pripravlja za bodočnost.

Tudi naša mala uršulinska provin-

Misjonarka s. Frančiška Novak OSU v družbi z gorjanci Karijanskega plemena, ki so prišli v pestrih oblekah na praznik v Čiengmaj. — Spodaj ista misijonarka na obisku pri Karijancih kakih 70 km zahodno od Čiengmaja. Njih deklice so vedno takole belo oblečene.

ca v deželi je doživela spremembe. Dobile smo novo mlado tajsko sestro provincijalko, ki je prav končala probacijo v Rimu in se v začetku julija vrnila ter začela svoje odgovorno delo. Njena asistentka je Američanka sr. Walter, ki je bila voditeljica novink in vzgojiteljica naše provincijalke. Dve od naših štirih prednic sta tudi mladi Tajki, tako tu naša prednica s. Chintena, ki je pred dvema letoma napravila večne obljube, pa je prav zrela in je lepo zavzela svoje vodstveno mesto.

Danes je začetek budističnega posta in šole prost dan. Po številnih pagodah v deželi uvajajo novince-bonce na Budovo pot. Že tri mesece, nekateri tudi manj, bodo kot na duhovnih vajah v ascezi in premissljevanju. Koliko naporov, koliko zmag! Naj jih Bog blagoslovi!

Nimamo mnogo časa za branje časopisov, pa vendar vem, da tudi v Argentini poznate nemire in zmede, ki jih je Zlati polotok, kot imenujejo tu Srednjo Indijo, poln. Volitve 4. aprila so dobro izpadle, zmagali so zmerni demokrati, ki se zelo trudijo, da vrnejo mir in nekaj blagostanja tej deželi, obdani od toliko nevarnosti. Predsednik vlade je princ Seni Pramot, starejši brat prejšnjega predsednika, duhovitega in premetenega pisatelja, igralca, časnikarja, princa Kukrita Pramot. Dežela je zdaj hudo razdeljena na desničarje in levičarje; levim mora biti to zelo všeč, saj oni iščejo razdeljenost in razdvojenost, da morejo tako sejati svoje seme in rihariti v kalnem. Tudi med peščico katoličanov so znali zasejati svoje seme in zmedo, pa je zdaj žže bolje, upamo. Resnica in pravica bosta zmagali, dasi najbrže ne brez preizkušenj in trpljenja za nas vse.“

Tretja slovenska uršulinka, ki deluje na Daljnem Vzhodu, je s DEODA-

TA HOČEVAR OSU, ravnateljica uršulinske šole v glavnem mestu Jave, v Jakarti. Piše nam v začetku meseca maja tega leta med drugim sledeče:

„Bog povrni za lep prispevek iz sklada KM 1975! Velikodušni dar bo pomagal olepšati življenje vsaj nekaterim ubogim, ki upajo in čakajo na našo pomoč. Naj Vsemogočni tisočkrat povrne vsem, ki so pripomogli, da razveselite misijonarje in jim pomagajte!

Tukaj Vam pošiljam dve fotografiji: eno od krsta in prvega sv. obhajila 1975 in eno od duhovnih vaj iste gora leta: skupina deklic v razgovoru s sestro.

Škof je dal sezidati dom duhovnih vaj za šolsko mladino; odprli so ga koncem Januarja 1976. Koncem maja bom šla tja z eno skupino učenk in z drugo v začetku junija. Te duhovne vaje se prilagode času in se jih udeležijo ne le katoličanke, ampak tudi mohamedanke, budistke in protestantke, seveda prostovoljno. Sveti Duh vije, kjer in kadar hoče, kajne!

5. januarja smo začeli novo šolsko leto. Šolski načrt so spremenili: šolsko leto bo razdeljeno v dva semestra, kar velja sedaj za prvi razred vseh šol in bo veljalo polagoma za vse razrede. V srednji nižji šoli imamo letos 465 učenk in nekaj učencev. Ne pričakovano veliko število, 70, se jih je priglasilo za poseben pouk v krščanskem neuku kot pripravo na sveti krst. Razdelila sem jih v dve skupini, ki prihajajo k pouku popoldne. Vem, da je vse moje priazdevanje brezuspešno, a zato toliko bolj zaupam v Kristusa: le On jih more razveseliti s svojim Duhom in napolniti njihova srca z živo vero, s trdnim zaupanjem in gorečo ljubeznijo. Upanje, da nešteti prijatelji misijonov podpirajo naše delo z molitvijo in žrtvami, nas napolnjuje s pogumom.“

Z misijona s. Hočevar: H krstu in prvemu svetemu obhajilu. Spodaj: na duhovnih vajah.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Zvedeli smo, da se spet pripravlja za odhod v misijone nekaj slovenskih misijonarjev. Na Slonokoščeno obalo odhaja bivši kaplan iz Renč na Primorskem; zdaj se pripravlja v Lyonu, kjer študira francoščino, ki je v tamkajšnjih krajih uradni jezik. Doma je iz župnije Col. – V tisti deželi deluje že dve leti s. Magdalena Černe; nekaj slovenskih sester iz iste družbe je na tem, da ji gredo na pomoč. Zelo razveseljivo!

Eden je pa dokončno moral pustiti misijonsko polje. To je beneški rojak **o. Lovro Ošnjak**, ki je preje več let deloval v Mozambiku, pa se je umaknil v času rdeče prekucije, a ga zdaj ne puste več nazaj, čeprav bi šel srčno rad. O tem nam poroča v pismu s konca septembra iz Brescije, kjer se zdaj nudi. Pripominja pa z veseljem, da se prebivalci njegovega nekdanjega misijona skupno z misijonarji, ki so tam ostali, krasno drže v verskem življenju in v čutenju s Cerkvijo, kljub veri preje nasprotnemu kot prijaznemu režimu.

Tudi smrt pobira med starejšimi misijonarji. Brat jezuit **Ivan Germek**, ki ga je naš sodelavec tudi imel obiskati v nameravanem misijonskem pohodu v Azijo v začetku tega leta, je umrl. O njegovi smrti poroča njegov predstojnik misijonski sodelavki v Clevelandu, kar je objavljeno v Ameriški domovini pod zaglavjem „Misijonska srečanja in pomenki“ dne 10. septembra 1976. Med drugim je predstojnik o pokojnem bratu tole zapisal: „Bil je tukaj z menoj od leta 1969 in nam je bil vsem v veliko pomoč. Ker sem ga poznal dolga leta, sem ga dobil za naš delokrog, da bi deloval v hladnem podnebjju teh hribov. Zgodaj v maju je potožil, da se nekam čudno počuti v levi roki. Poslali smo ga v Bangalore na splošen pregled. Ugotovili so nialo paralizo, kateri je sledila tromboza, radi katere je bil domala nezavesten dva dni, potem pa je 7. julija zjutraj umrl. V bolezní so mu zelo lepo stregli, osebno sem ga obiskal 3. julija zvečer in naš provincijal mu je 4. julija podelil zakrament svetega maziljenja.“ Nato ta njegov predstojnik poroča o pokojnikovi globoki vernosti, ponižnosti, smislu za humor in duhu uboštva ter pravi, kako ga bomo vsi pogrešali. Misijonar Ivan Germek je bil v misijonih od leta 1928 in je bil eden naših najstarejših misijonarjev. Rojen je bil v Tomaju pri Trstu leta 1906. Naj v miru počiva, po zemskem, v celoti misijonom posvečenem življenju!

Slovenski malgaški misijonarji so imeli konferenco, na kateri so se menili o raznih problemih misijonskega življenja in delovanja. Med drugim so napravili tudi zelo zanimiv sklep, o katerem poroča Sušnik Rado v zadnjem pismu od tam: „Vse, kar dobimo za misijon ali osebno, gre v skupno kaso in iz nje potem vsak dobi za življenje, za reveže ali za gradnjo z odobrenjem večine.“ Zelo vzpodbuden sklep, znak enotnosti in duha uboštva vseh treh skupin tamkajšnjih slovenskih misijonarjev: redovnih-lazaristov, škofijskih iz treh slovenskih škofij in laičnih pomočnikov. Misijonar Rado Sušnik pripominja, da je baš on imenovan za ekonoma te skupne kase, češ, ker je zadnji prišel v misijon. Pripominja še, da je poleg tega tudi hišni ekonom misijona v Vangaindrano. Nič čudnega, vedno je bil v šoli dober matematik, zato bo tudi kot ekonom gotovo znal lepo množiti in – deliti...

IZ MISIJSKEGA ZALEDJA

MISIJSKO PISMO MEDŠKOFIJSKEGA MISIJSKEGA ODBORA ZA SLOVENIJO.

Medškofijski odbor za misijone se že dalj časa veseli, da bo misijonska dejavnost v Cerkvi na Slovenskem imela vrsto dekanijskih referentov in raznih animatorjev, ki so bili z vednostjo ordinarijev za to naprošeni.

Med sredstvi misijonske animacije naj bo vedno na prvem mestu **molitev**. Jezusova beseda: „Brez mene ne morete nič storiti“ velja še prav posebej za uspešno evangelizacijo. Pri vseh vrstah dejavnosti za božje kraljestvo preradi pozabljamo prav na duhovne, to sta molitev in daritev. Animator naj za misijone najprej moli sam. Spominja naj se jih pri maši, ki se daruje za zveličanje vsega sveta. Na razne načine naj pri molitvi obuja misijonske namene („misijonski rožni venec“). Isto naj priporoča drugim, zlasti bolnikom, saj je s trpljenjem združena molitev več vredna, na kar nas opozarja še posebej „misijonski dan bolnikov“ na binkošti.

K bolj zunanji dejavnosti za misijone spada najprej vse, kar more dvigati znanje o **misijonski dejavnosti** Cerkve. Sem spada npr. branje misijonskih knjig in časopisov („Radosa vijest“), misijonskih člankov v domačih verskih listih, študij misijologije (skripta) in podobno. Važni so misijonski teksti, ki jih razpošilja misijonski seminar v Ljubljani. Z vsebino misijonskega branja naj bi animatorji seznanjali duhovniške in redovniške skupnosti v dekaniji, posebno pa naj bi jih uporabljali pri raznih vrstah misijonske kateheze. Za te bodo od časa do časa razposlane izdelane kateheze, ki pa ne smejo ostati neizrabljene.

Poleg teh bolj teoretičnih dejavnosti so važne **praktične akcije**, s katerimi se posredno in neposredno dobro pripravlja največje med njimi: vsakoletni svetovni misijonski dan ali **misijonska nedelja**. Letošnja bo še posebno važna, saj je 50. po ustanovitvi in je že sedaj zanjo papež Pavel VI izdal posebno poslanico. Misijonska priprava nanjo mora trajati pravzaprav celo leto, saj nikoli ni dovoljeno izključiti misijonske misli iz katerih koli dejavnosti za Cerkev. Kongregacija za evangelizacijo je po koncilu ustanovila celo posebno komisijo za **misijonsko animacijo**, ki naj bi pomagala prebujati misijonsko zavest v vrsti velikodušnih delavcev za božje kraljestvo, ki naj bi bili za njegovo usodo stalno zaskrbljeni in stalno delavni v fari, v samostanu, med otroci, z odraslimi, pri mladincih itd. To naj bi se še posebej pokazalo ob obhajanju misijonskih dni, ki so: binkošti – dan bolnikov za misijone, 1. oktober, god sv. Male Terezije – misijonski dan za redovnice, 3. december, god sv. Frančiška Ksaverija – duhovniški dan za misijone, 6. januar, Razglašenje – dan otrok za misijone, pa tudi druge misijonske godove v cerkvenem letu.

Bolj neposredno bi pri nas spodbujalo misel na misijonsko nedeljo vsako-

letno srečanje z misijonarji, ki pridejo iz misijonov na obisk ali pa se v misijone celo prvič odpravljajo. Letos bo tako srečanje dne 5. septembra popoldne v Logu pri Vipavi, da bi bila za mariborsko in ljubljansko škofijo tega doživetja deležna še posebej primorska škofija. Povabljeni pa so seveda tudi od drugod. Slovesnost bo vodil škof dr. Janez Jenko.

Še bolj neposredno pripravlja na misijonsko nedeljo vsakoletni „misijonski dan“ na teološki fakulteti, ki je namenjen duhovnikom, redovnikom, redovnicam in katehistinjam, posebej pa še srečanju z dekanijскими referenti. Upanje imamo, da bosta na tem „dnevu“ mogla predavati profesor dr. M. Jezernik iz Rima in misijonar p. Jože Kokalj iz Zambije. Misijonski animatorji pa naj bi se ob tej priliki spoznali in pogovarjali o svojih potih in ciljih.

Še bolj pa bodo misel na bližajočo se misijonsko nedeljo poživljale misijonske kateheze pri veroučnih skupinah, letos morda celo razdeljevanje misijonskih podob, izdelava misijonskih stencasov, primerno izobešanje misijonskih plakatov, priprava misijonske pridige, obdelava misijonskih poslanic, razširjanje misijonskih številc „Družine“ in drugih verskih listov in podobno.

Sicer pa bo iznajdljivost misijonskih animatorjev in dekanijских referentov sama našla način, kako še več storiti za misijone v domači Cerkvi, da bo od njih v molitvi, poklicih in darovih toliko več imela koristi Cerkev v misijonih. Glavno je, da se misijonske odgovornosti stalno zavedajo in v tem smislu delujejo. Naj jim bo v pomoč in blagoslov sv. Trojica, iz katere vsa misijonska dejavnost izhaja, posebej pa še Marija, Kraljica misijonov.

Ljubljana, 15. avg. 1976

Za Medškofijski misijonski odbor
Vilko Fajdiga l. r.

PRELAT MSGR. DR. VILKO FAJDIGA, ZLATOMAŠNIK

Za pokojnim dr. Lambertom Ehrlichom, ki so ga rdeči med vojno na cesti ustrelili, je bil že tedaj in nato ves čas nad trideset let in je še danes največji misijonski delavec v slovenskem misijonskem zaledju prelat dr. Vilko Fajdiga, ki je 29. julija v ljubljanski stolnici obhajal svojo zlato mašo. Prelat Fajdiga je bil zadnja leta pred vojno in med vojno odlični strokovni sodelavec našega lista. Zato mu „Katoliški misijoni“ z vsemi slovenskimi misijonarji in misijonskimi prijatelji, njih bralci, k zlatomašnemu jubileju iskreno čestitajo in prosijo Boga, da ga slovenski misijonski akciji ohrani do biserne maše in še čez!

MISIJONSKI PIKNIK V LEMONTU

Iz poročila zapisnikarja krožka Misijonske znamkarske akcije v Chicagu dr. Franca Puca.

„Po desetih ali še več dneh velike vročine so za misijonski piknik napovedali nevihte. Res je bilo v noči od sobote na nedeljo nekaj dežja, ravno prav, da se je shladilo. Nedeljsko jutro je bilo lepo. Bilo je pa precej južnega toplega vetra. Ne morem reči, da so množice drle v Lemont. Kakih 95 do 100 ljudi se je pa le nabralo v cerkvi. P. Anastazij je imel prav lepo pridigo.

Potem pa piknik, kot vsak piknik. Drena ni bilo nikjer. Tiste, ki so tožili, da je malo ljudi, sem tolažil: ljudi je dosti, le prostor je prevelik, in da bodo prišli še k litanijam in pozneje popoldan. Okrog 85 sem jih naštel, ko so se krepčali. Res so pa še prihajali. Ko so prišli še iz cerkve po litanijah, sem jih ocenil kakih 140. Sicer pa otroški drobiž veliko šteje, ker prinaša novce, posebno pri srečkah.“

Tako poročevalec opisuje prireditve, dokler je bilo vreme še lepo. Kasneje so prihajali manjši nalivi, ki so prireditve motili. Kmalu je napočilo pravo deževje s točo in tornado s strelami in neurjem. Baraka, ki so v njej še malo prej delali račune, se je sesedla in bližnji hrast se je preklal na dvoje. Ljudem, ki so doživeli vse to in ki jih je ostalo še kakih 30, se ni nič zgodilo. Težka je bila vrnitev domov, kajti bilo je vse preplavljeno.

Na sestanku chicaškega in jolietškega misijonskega krožka, ki se je kasneje, 27. julija 1976, vršil tudi v Lemontu, so napravili nekako „pospravo“ piknika, kjer se je ugotovilo sledeče:

Piknik je imel vseh dohodkov 706 dolarjev, dočim je bilo vseh stroškov 225. Izkupiček gre za slovenske misijonarje. V celoti so bili s prireditvijo zadovoljni. Udeležba za prvič ni bila slaba. Bil je to prvi misijonski piknik v Lemontu in ljudje še niso navajeni na to. Marsikaj je pokvarilo vreme, ki ni bilo najboljše.

Predsednica jolietškega krožka se je na koncu sestanka zahvalila vsem, ki so pri pikniku pomagali, posebno še jolietskemu krožku, ki je nosil glavni del skrbi.

Pogovorili so se tudi, kaj s piknikom prihodnje leto. Navzoči pater gvardijan je bil mnenja, da bi bil prostor za to spet na razpolago drugo ali zadnjo nedeljo v juniju, v kolikor se more predvideti leto dni naprej.

„MALGAŠKI ASADO“ V SLOVENSKI VASI V ARGENTINI

„Malgaški asado“, o tem prvič pišemo v našem listu. Preje se je ta prireditev imenovala „Buhov asado“. To je bilo, dokler je imela Slovenska vas samo enega misijonarja v misijonih, duhovnika Buha Franca, pa je od njegovega odhoda na Madagaskar vsako leto zbrala vaščane na skupni asado, z drugimi besedami, pečeno meso. Z udeležbo na tem asadu, za katerega plačajo skromni prispevek, pa še s srečkanjem po kosilu, prispevajo za potrebe misijonarja, ki se ga skupno v tem ljubezenskem „agape“ spominjajo.

Letos je društvo Slovenska vas, ki vsakoletni asado prireja, razširilo namen in ime na širši pojem, kajti misijonar Slovenske vasi ni več samo eden, ampak jih je kar pet, ki so vaščani ali ki so sad Misijonskega zavoda v Slovenski vasi: Ne le France Buh, ampak tudi Peter Opeka in Rado Sušnik, pa trije laični sodelavci, Janko Glinšek, Tone Jemec in Fredi Žitnik. Ker vsi ti delujejo na Madagaskarju, so prireditelji posrečeno spremenili ime od Buhov asado v Malgaški asado.

Dvorana se je povsem napolnila, saj je zasedlo mize okrog 250 vaščanov. Prišel pa je tudi zvesti misijonski sodelavec, sedaj predsednik Zedinjene Slovenije, Marijan Loboda s celotno družino. Razpoloženje je bilo odlično. Med asadom so spregovorili kratko: eden od staršev misijonarjev, Ignacij Glinšek, ki je tudi tajnik društva, predsednik Ludvik Šmale, vodja Misijonskega zavoda Franc Sodja CM in končno v španskem jeziku v pozdrav

navzočim možem oziroma ženam španskega jezika župnik Janez Petek CM. Udeleženci so velikodušno posegali tudi po ponujenih srečkah.

Vsa prireditve je rodila za te malgaške misijonarje nad 42.000 pesov čistega.

MISIJONSKA NEDELJA V BUENOS AIRESU

Praznovala se je podobno kot leto za letom.

Pri slovenskih mašah po številnih središčih so slovenski duhovniki s svojimi verniki premišljevali in molili za misijone vesoljne Cerkve in darovalo se je za Družbo za širjenje vere.

Popoldne je bila v Slovenski hiši skupna proslava ob prav lepi udeležbi rojakov od vseh strani. Sveto mašo je daroval delegat slovenskega dušnega pastirstva v Argentini msgr. Anton Orehar, somaševala sta pa Matija Lamovšek in vodja Misijonskega zavoda Sodja Franc CM. V pridigi je msgr. Orehar opozarjal na dolžnost misijonskega sodelovanja.

Po maši je bila v veliki dvorani Slovenske hiše misijonska prireditve, ki jo je začel misijonski delavec Lenček Ladislav in dal besedo slavnostnemu govorniku, predsedniku osrednjega slovenskega društva Zedinjene Slovenije, Marijanu Lobodi. Njegov govor je objavljen na prvih straneh te številke.

Po govoru je stopil na oder vodja Misijonskega zavoda Franc Sodja CM in uvedel v vsebino igre „S kakršno mero merite...“, ki je nato sledila. Izvajali so jo gojenci Misijonskega zavoda, ki so jo sami pripravili pod vodstvom tovariša Blaža Mikliča. Pri organizaciji nastopa samega je požrtvovalno sodeloval misijonski sodelavec Lojze Rezelj. st.

Igra vsebuje moralni nauk o dobrih delih, ki pomagajo k srečni večnosti, in o vlogi materialnih sredstev in denarja pri izvajanju zapovedi o ljubezni do bližnjega. Vsebina je deloma pripovedovana deloma igrana, kar bistveno pripomore k pestrosti in razumevanju. Mladi igralci so dobro, mestoma odlično zaigrali in navzoči so bili z igro jako zadovoljni.

Pri vhodu so se udeleženci lepo izkazali s prostovoljnimi prispevki za kritje stroškov prireditve in v pomoč slovenskim misijonarjem: zbralo se je nad 20.000 pesov.

PRILOŽNOSTNI LIST "MISIJONSKA NEDELJA" NA PRIMORSKEM

V Gorici izdajo vsako leto za svetovni misijonski dan poseben list z naslovom „Misijonska nedelja“. Letos ga je spet uredil Jože Jurak. Izšel je na 24 straneh precej večjega formata kot naši „Katoliški misijoni“ in je ilustriran s kar 15 slikami. Iz naslednje navedbe naslovov sestavkov bomo zlahka razbrali tudi vsebino lista:

„Misijonstvo, toplomer zrelosti krajevne Cerkve“ je članek, podpisan z -n-s, ki sledi papeževim vzpodbudam. – S. dr. Mihaela Klun je priredila poročilo o novem blažencu Evgenu Mazonu, ki je ustanovil družbo oblatov Brezmadežne Device Marije, zelo delujoče v misijonskih deželah; v Južni Afriki jim pomagajo tudi naše slovenske misijonarke. – Roman Rus, sodelavec pri Kongregaciji za neverne v Rimu, je prispeval članek „Pristno in resnično obličje misijona“. – Sledi iz „Katoliških misijonov“ povzeto poročilo o delu treh laičnih misijonarjev, ki jih je Misijonski zavod Baragovega misijonišča

poslal na Madagaskar, pod naslovom: „Trije slovenski laični pomočniki na Madagaskarju“. – Sestavki „O živi Cerkvi v Aziji“, „O Cerkvi, ki živi na otokih in polotokih Oceanije“, „Krščansko pričevanje v Afriki“ se poroča o zelo različnem položaju Cerkve v raznih delih sveta, dočim sestavek „Življenjskost Cerkve v Latinski Ameriki“ po našem mnenju ne spada toliko v misijonski list, ker povzroča napačen vtis, kot da je latinska Amerika, ki je najbolj katoliški kontinent, misijonska deželja. – Misijonar Ivan Štanta, sam z goriškega doma, poroča o svojem misijonu, pod naslovom: „Tukaj pri nas“. Jože Kokalj, misijonar v Lusaki v Zambiji pa zastavlja vprašanje: „Boljši laiki ali več duhovnikov“, na katerega odgovarja po kratkem razmišljanju: Dokler laiki ne bodo vključeni v življenje Cerkve in dokler ne bomo pametno razdelili „službe“ laikov in duhovnikov, toliko časa ne moremo presoditi, ali imamo premalo ali preveč duhovnikov. Pripominjamo, da to velja pač morda za misijon o. Kokalja, glede drugih misijonskih področij bi drugi misijonarji verjetno lažje in hitreje razsodili... „Okno v svet“ nudi vpogled v najrazličnejše misijonske dežele in probleme. „Kitajski pregovori“ nas seznanijo z nekaj modrimi izreki starodavne Kitajske. Zadnja stran pa prinaša vsakoletno poročilo o tem, koliko so župnije in druge verske skupnosti na Goriškem in Tržaškem lansko leto prispevale za misijone in zaključno ugotavlja, da so „Slovenci na Goriškem in Tržaškem v času od misijonske nedelje 1975 do letošnjega (se pravi leta 1976) oktobra nabrali v misijonske namene 19.015.720 lir.

***** MISIJONSKA VELETOMBOLA ***** V ARGENTINI 9. I. 1977

Rojaki Vélikega Buenos Airesa se enkrat na leto, okrog praznika Razglasenja Gospodovega, zberejo, da skupno žrtvujejo za vse slovenske misijonarje, in sicer igraje misijonsko tombolo s krasnimi dobitki, katerih glavnega že leta nazaj daruje misijonski dobrotnik podjetnik Luka Milharčič, posebna privlačnost pa so gotovo eksotični predmeti, ki jih nalašč za to prireditvev pošiljajo slovenski misijonarji. Drugi rojaki, ki se radi oddaljenosti ali kakega drugega razloga ne morejo udeležiti tombole, pa ob njej za večji gmotni uspeh prireditve darujejo vsak svoj dar, nekateri prav lepe vsote.

Ta največja pridobitno misijonska prireditvev slovenskega izseljenstva se zadnja leta vrši v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi pri Buenos Airesu, kamor bodo v prihodnje rojaki še v večjem številu prihitali, ker so se že navadili tega novega kraja. Dan prireditve bo 9. januarja. Uro začetka bomo objavili v krajevnih slovenskih tednikih. Lepo prosimo vse rojake v imenu vsem dragih slovenskih misijonarjev, da se ali tombole udeleže in pri njej sodelujejo ali pa prispevajo, kolikor morejo, da bo z združenimi močmi izkupiček v pomoč nad 80 slovenskim misijonarjem čim izdatnejši!

MISIJONSKI DAROVI

TISKOVNI SKLAD KM

Argentina, v novih pesih: 200; Marija Malavašič, 300; Colja Jožefa, 1.250; Lojze Kočar, 600; Justina Majda Pahor, 100; Marija Ogrin, 500; Mehle Franc, 600; Alojzij Šonc, 500.

Kanada, v dolarjih: Zorka Bartol, 6; Alojzija Šušteršič, 12.

SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v novih pesih): Maks Ovčjak, Mendoza, 1.130; Jože Muhič, Tucumán, 1.500; č. g. Stanko Skvarča, Luján, 2.000; Milka Goljevšček, Villa Madero, 500; Romana Tavčar, 500; č. g. Matija Lamovšek, 50; N. N., Capital, 5.000; dr. Leopold Eiletz, 1.000; Jerebič Terezija, 400; Vera Holozan, v zahvalo Baragu, 500; č. g. Stanko Skvarča, 2.000; Vera Kokalj, 400; N. N., 500; č. g. Milan Povše, 1.000; Anica Mehle, 500; N. N., Wilde, 500; N. N., 300.

Nemčija: po č. g. Cirilu Turku, rojaki, 160 dolarjev.

Koroška: 69.500 šilingov

Francija: Peterka Katarina, 100 frankov.

Z.D.A.: Marija Dobršek, Chicago, 50 dolarjev.

Kanada: Alojzija Šušteršič, 20 dolarjev; Zora Bartol, 10 dolarjev.

Avstralija: Franc Vrabec, 102 dolarja.

Po tržaški Marijini družbi na Via Risorta 3: Na prireditvi za Misijonsko nedeljo 437.000 Lir; Sv. Ana, Trst, 10.500 Lir; N. N., 5.000; Janežič Josipina, 20.000; Bolčič Antonija, 2.000; Vodopivec Felicita, 18.500; N. N., 11.000; N. N., 20.000; ga. Greco, 2.000; N. N., 25.000; N. N., 10.000; Ražen Marija, 10.000; Simčič Bojana, 6.000; za lačne po svetu N. N., 5.000; Coceani Ana, 5.000; Glavič Marija, 1.000; N. N., 10.000; v spomin † msgr. Omerza Kosič Marija, 5.000; za gobave brate N. N., 10.000; v pomoč bogoslovcem N. N., 20.000: vse v lirah.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Argentina: Za Buha Franca CM, Madagaskar, ga. Lipovec, namesto venca na grob brata Franceta, 2.000; bariloški rojaki, 731 pesov.

Za malgaški misijon: Družina Goljevšček, Soyenska vas, 200; družina Zajc Tone, Slov. vas, 1.000; šestim „važčanom“: Buhu Francitu, Opeku Petru in Sušniku Radotu po 10.000, trem laikom: Glinšku Jankotu, Tonetu Jemcu in Frediju Žitniku po 3.700 pesov (skupaj 41.000 pesov); pridobila Slovenska vas na „malgaškem asadu“; Katarina Kmetič, Slovenska vas, 1.000.

Za s. Amando Potočnik, Madagaskar, č. g. Stanko Skvarča, 500 pesov.

Za Radota Sušnika CM, Fani Jamšek, Buenos Aires, 2.000 pesov.

Za br. Zdravkoto Kravosa, Camerun, Afrika, č. g. Stanko Skvarča, 1.500 pesov.

Za s. Miklavčič Anico, Formoza, v lirah: Marijina družba na Via Risorta 3, 30.000; Perat Anica, 10.000; Bernardis Katarina, 10.000.

Za s. Kosovel Ernesto, Tanzanija, v lirah: Kosič Marija, 5.000; N. N., 20.000; Baldassi Fani, 5.000; N. N., 10.000; Cigoj Marija, 10.000.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Koroški rojaki: 12.830 šilingov: Trst, N. N., 5.000 Lir.

VSEM V IMENU SLOVENSKIH MISIJONARJEV
TISOČKRAT BOG PLAČAJ

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA ZA LETO 1976: V Argentini in sosednjih deželah: II. polletje 400 pesov, dosmrtna 10.000. Celeletna: V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tist: Oddajati na naslov: Marijina družba, Vía Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

SPOŠTOVANIM NAROČNIKOM!

V prihodnjem letu bo naš list izhajal v nespremenjenem obsegu in v podobni kakovosti papirja.

Ker mnogi naročniki že sedaj žele poravnati naročnino za leto 1977 in vprašujejo, kakšna bo, naj v naslednjem že zdaj sporočimo nekatere novosti:

I. V Kanadi, Združenih državah, v Avstraliji in v vseh tistih krajih, kjer se plačuje v dolarjih, ostane naročnina nespremenjena: 4 dolarje.

V Italiji moramo radi velikega razvrednotenja Lire naročnino dvigniti na 3.500 Lir letno.

Tudi v Franciji se naročnina dvigne, a le malenkostno: na 20 frankov letno. Prav tako bo v Angliji naročnina dvignjena na 2 funta.

V Argentini, kjer se peso še vedno razvrednotuje, bo naročnina za prvo polletje 400 pesov in prosimo naročnike, da vplačajo zaenkrat samo za prvo polletje; če bo treba v drugem polletju naročnino spet dvigniti, bomo pravočasno sporočili.

II. Vsem inozemskim naročnikom, ki zmorejo in jim je kaj na tem, da premajajo list takoj po izidu, priporočamo dostavljanje z letalsko pošto, kar kajpada terja dodatek k običajni naročnini. Ta dodatek je: Pri dolarski naročnini 2 dolarja letno; v Italiji 2000 Lir letno; v Franciji 10 frankov letno in v Angliji 1 funt letno.

III. Z letom 1977 ustavljamo možnost plačevanja dosmrtno naročnine do novega sporočila.

Božična noč pri s. Anici Miklavčič na Formozi.

Dragi misijonarji, naročniki in bralci!
 Dragi misijonski dobrotniki!
 Vsem iz srca želimo vesele božične praznike
 in blagoslova polno Novo leto.

Katoliški misijoni

Registro de Prop. Int. No. 1150563
 Director responsable, Lenček Ladislav
 Domicilio legal, Corhabamba 1467
 Buenos Aires

Correo
 Argentino
 Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
 Concesión Nº 3143

TARIFA REDUCIDA
 Concesión Nº 5612